Akbaba

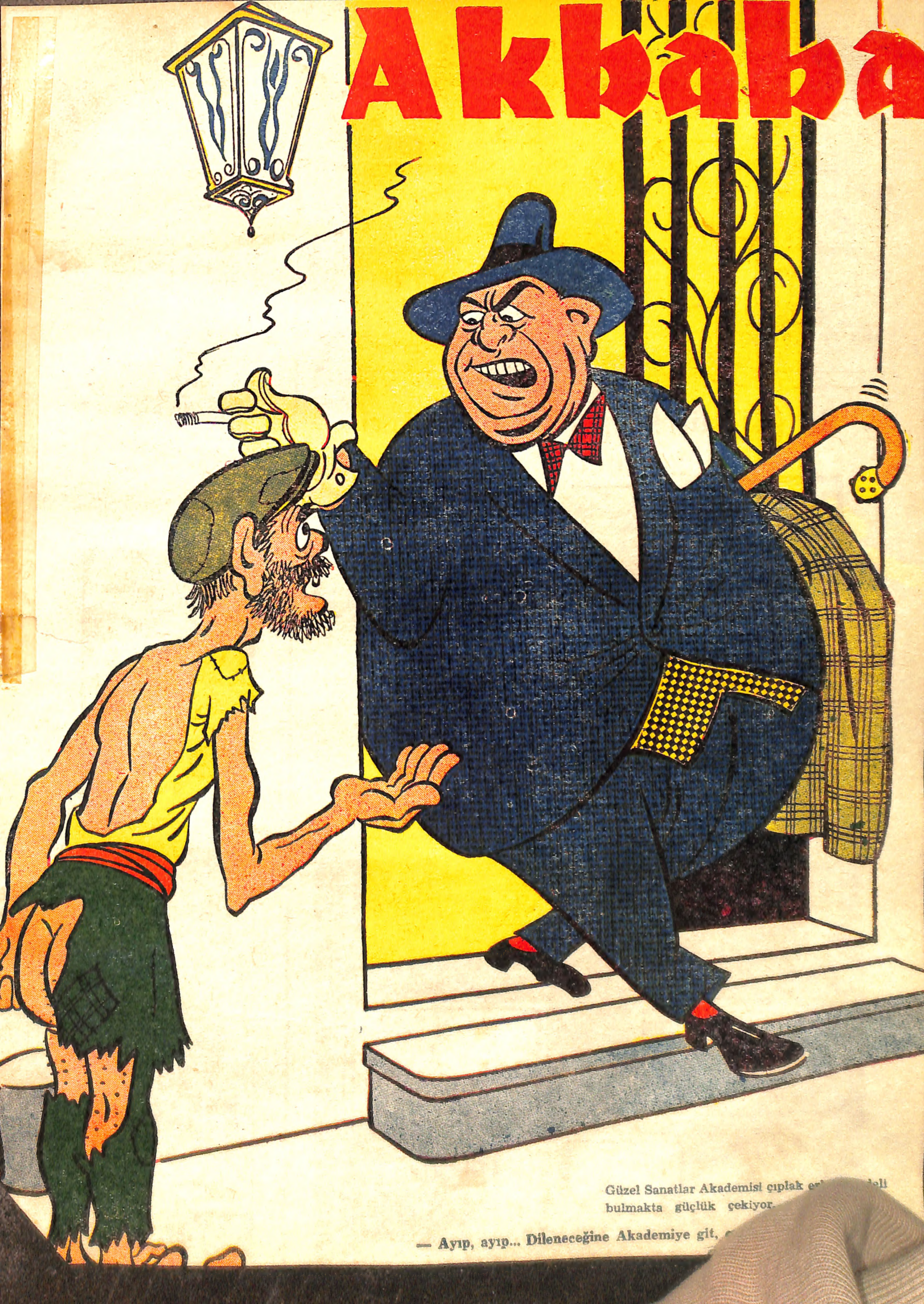

Güzel Sanatlar Akademisi çıplak e... bulmakta güçlük çekiyor.

— Ayıp, ayıp... Dileneceğine Akademiye git, ...

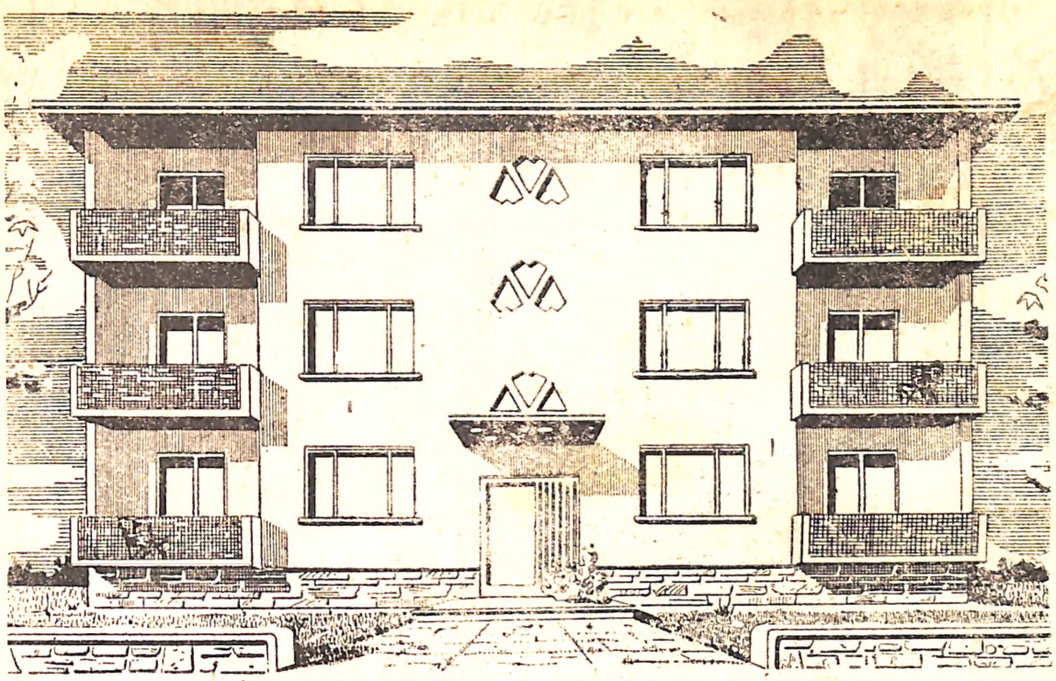

Bu 6 daireli apartmanın değeri 200.000 liradan fazladır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

28 Aralıkta TEK BİR TALİHLİ bu apartmana sahip olacaktır. Aynı çekilişte 6 adet ikişer daireli apartman, 4 adet ikişer apartman dairesi, 2 adet bahçeli ev ve ayrıca 1085 kişiye zengin para ikramiyeleri vardır. Bir an evvel hesap açtırınız.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

D-284

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

Akbaba Mizah Yayınlarının 14. üncü kitabı

Sosyete

Yazan: Adnan Veli Kanık

BUGÜN ÇIKTI

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYNI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

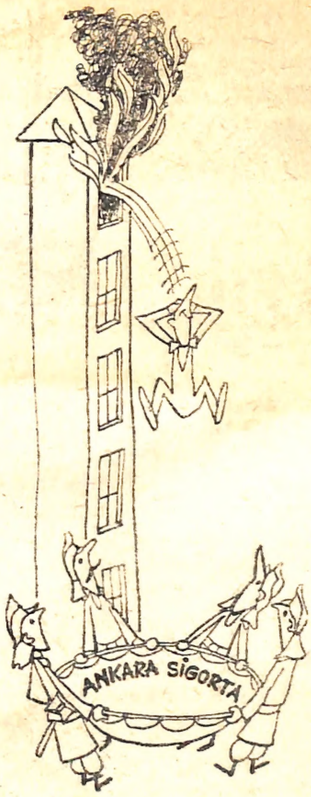

Malınızı ve Canınızı
Sigorta eder.

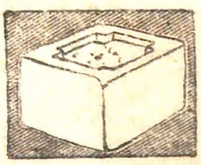

beyaz sabun
çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir
3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

SAYI: 243, Ç.: 10 8 KASIM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Azgınlık!

AKBABA'NIN ilk sayılarında, kadın karikatürleri çarşaflı, peçelidir. Hiç unutmam, üçüncü cildimizde çıkan mayolu bir genç kız resmi için mahkemeye çağırılmıştım: Cemiyetin âr ve hayâ duygularını incitmek suçuyla... Bu mayonun kışlık bir erkek fanilâsından farkı yoktu: Kollar dirseklere, etekler diz kapaklarına kadar. Şimdi, Ezher hocası bulsa, kendi kızına bile giydirir!

Demin, güz yağmuriyle ıslanmış penceremden, son yaprakları ürperen parkın ağaçlarını seyrederken, geçen yaz plâjlarını düşündüm: Bir eski zaman gelini, yatak odasında bile o kadar soyunamazdı...

Bu beyaz ten, kara çarşaftan daha az utandırıcı değildir!

Siz bana inanınız: Kadınlı, erkekli sapıtmaya başladık. Geçen kış, Nişantaşında, bir garajda verilen balo ne idi?.. Çöp tenekelerine mumlar dikilmiş, portakal sandıklarına davetliler oturmuş... Hele kılık, kıyafet?.. Yamalı pantalon, yırtık çorap. patlak papuç!.

Bu balo, yazın, Boğaziçinde bir kayıkhanede tekrarlanmış: Mayolu kızlar ve erkeklerin danslariyle... Otuz yıl evvelki Çarlistonu görünce: «Niçin yatakta değil?» diye hayret eden Clemencean, sağ olsaydı, bu çıplaklar dansına ne derdi acaba?.

O ne derdi bilmem. Ama ben, Sergi ve Spor Sarayındaki «Sallan, yuvarlan» dansının fotoğrafını gazetelerimizde görünce, diyeceğimi şaşırdım: Bir genç kız, iskarpinlerini atmış, yalınayak, orta da sar'a nöbetleri geçiriyor. İyi ki, evvel zamanın çiftetellileri moda değil. Yoksa, Peruz Hanımın gerlan ve göbek titretmelerini çalgılı gazinolarda modern aile hanımlarından seyredecekmişiz!.

Her gün yeni bir hayretle ısırmaktan iki elimin on parmağı artık yetmez oldu. Dün akşam, Hilton'un büyük salonunda, hafif bir batı müziğiyle çay içerken, herkesi yerinden oynatan bir heyecanla, ben de ayağa kalktım: Alı, yeşilli etekler, telâşla alevlenmiş, asansöre doğru koşuşuyorlardı... Ne varmış, biliyor musunuz.

HARP — Beyim, buyuruuuun!..

Albay Townsend, şu Prenses Margaret'in âşığı İngiliz, odasına çıkıyormuş!

Ertesi sabah gazetelerden öğrendim ki, sayın Albayı, on altı kişilik asansöre dolan otuz kadının muhasarasından, hususî otel polisleri güç kurtarıp kaçırmışlar...

Fazıl Ahmed'in meşhur beytinde, iki üç kelime değiştirip, sözü bitireyim:

Utanmayı, arlanmayı vermişsiniz kalaya,
Sizden anne bekleyenler avucunu yalaya!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Operatörler Kongresi

★ Yazan: Kanguri Terbiyecisi KERÂMİ KERRAT ★

MİLLETLERARASI operatör doktorların kongresi o yıl, Lubliux şehrinde yapılıyordu. Bütün dünya doktorları onuncu kongreye çok önem veriyorlardı. Onuncu kongre hem her zaman kinden kalabalık, hem de bu kongreye dünyanın en tanınmış operatörleri katılıyordu. Her ne kadar bir futbol maçı, ya da film yıldızı bir sarışın, bir esmer bom banın basın toplantısında iç çamaşır modelini göstermesi kadar heyecanlı değilse de, yine de bütün dünya ajans muhabirleri bu Tıp Kongresini takibe gelmişlerdi. 23 milletin en ünlü operatörleri bu kongrede bilimsel bildirilerini sunacaklardı. Bunların içinde, bir insan vücudunü, bozuk saat parçaları gibi, ya da bir makineli tüfek gibi birbirinden ayırıp, sonra tekrardan yerli yerine takacak kadar usta operatörler vardı. İşte bu yüzden, bütün dünya gazeteleri bu kongreye, sayfalarında o yılın mayo modeli, lig maçları ve en korkunç cinayetinden sonra birkaç satırlık yer vermek gereksemesini duyuyorlardı.

Kongrenin ilk günü açılış töreniyle geçti. İkinci günü genel konuşmalar oldu. Üçüncü günü bildiriler başlıyordu. Ünlü Amerikan operatörü Dr. C. Claseman, yanında bir adamla kürsüye geldi. Ajans ve gazete muhabirleri ellerinde kalem, önlerinde kâğıt, dikkat kesilmişlerdi. Dinleyici koltuklarında oturan doktorların kulaklarında kulaklıklar, dört dil üzerinden verilecek konuşmayı, en iyi bildikleri dil üzerinden dinlemeğe hazırdılar.

Dr. C. Clasman:

«— Sayın arkadaşlarım!. diye söze başladı. Onuncu kongremizde sizlere, 35 yıllık melsek hayatımın en enteresan operasyonunu anlatacağım. Hepinizin de çok iyi bildiği gibi, şimdiye kadar hiç bir operatör, insanların parmak izlerini değiştirmeyi başaramamıştır. Tıb tarihi literatöründe böyle bir olayla karşılaşılmaz. İnsanların parmaklarındaki derileri ne kadar, kaç defa yüzseniz, kaldırsanız, altından yine eski parmak izlerini taşıyan deriler gelir. Bu yüzden gangisterler, kasa hırsızları, adam öldürmeyi kendilerine iş edinmiş olanları polis, çok kolaylıkla ortaya çıkarır.

Ben, son buluşumla parmak izini değiştirmeyi başardım. Bu yanımda gördüğünüz, Amerika'nın tanınmış iş adamlarından, sun'î ilkah kralı Mr. Thomas'dır. Öbür adı Çene Kıran Jack'tır. Federal Büro sabıkalılar arşivinde kaydi böyledir. Amerikan polisinin on senedir sürekli araması boşa gitmiş, bu azılı kasa hırsızını yakalıyamamıştır. Çünkü her kasa soy gunundan sonra, ben, sun'î ilkah kralı Mr. Thomas'ın, yâni öbür adıyle Çene Kıran Jack'ın parmak izini değiştiriyorum. İnanın ki, parmak izi değiştirmek operasyonu, dünyada bildiğiniz ne kadar zor operasyonlar varsa, hepsinden daha kazançlıdır. Düşünün, soyulan kasayı, kasa hırsızıyla kardeş payı yapmak, az kazanç mıdır? Şimdi sayın arkadaşlarım, sizlere projeksiyonla bu işin tekniğini anlatacağım.»

Kongredeki doktorlar, Amerikalı operatörün bildirisi sona erince, onun bu kongrenin en başarılı adamı olduğunda birliktiler. Ama arkadan çıkan İngiliz operatörü, düşüncelerini değiştirtti. Bu tanınmış bilgin Mr. B. Leanes te, yanında bir adamla çıktı ve şunları söyledi:

«— Pek sayın arkadaşlarım! Sizlere dünya tıp tarihlerinin yaz dığı en ilgi çekici bir savaş operasyonunu anlatacağım. Bu, yanımda gördüğünüz Çavuş Mattew, İkinci Dünya Savaşında, tek başına yirmi altı düşman askerini bir defa daha nefes alamıyacak duruma getiren bir kahramandır. Ne yazık ki, alçak, hain ve kahpe bir düşman şarapneliyle başı gövdesinden ayrılmıştı... Ben, kendi bulusum olan bir macunla, kopuk başı eskisinden daha sağlam olarak boynuna oturtmayı başardım. Bundan sonra şarapnel değil, atom bombası patlasa, başın aynı yerden kopması imkânsızdır. Şimdi sizlere bu baş macununun nasıl yapıldığını açıklayacağım.»

Kongredeki doktorların şaşkınlıktan açılmış gözleri önünde, İngiliz operatörü, bu yapıştırma macununun birleşimini anlatınca, kongrede bundan daha üstün bir bildiri olamıyacağında herkes birlikti.

Ama biraz sonra Fransız operatörü bu düşünceyi değişdirtti. Fransız operatörü, yanında bir sarışın bombayla kürsüye çıkmıştı. Sarışın bombanın üstünde yalnız bir bikini mayo olduğu için, koltuklarda oturan yaşlı bilginler, yerlerinden bir iki kere oturup kalktılar. Fransız operatörü:

«— Pek sayın meslektaşlarım. sizlere estetik operasyonun şimdiye kadar ulaşamadığı bir başarıyı sunuyorum. Hepinizin ağzını sulandıran şu bikini mayo içindeki sarışın bombanın, altmış beş yaşındaki kaynanam olduğunu söylersem, bu başarının üstünlüğünü anlarsınız.»

Bundan sonra Fransız öperatörü, kendisine ihanet eden karısından intikam almak için, bir ocak cadısı olan kaynanasını bir estetik operasyonla, işte böyle bir dil ber yapıp, onunla metres hayatı yaşadığını, dünya operatörlerinin fal taşı gibi açılmış gözleri önünde bilimsel bir anlatışla açıkladı.

Her gün verilen bildiriler, birbirinden daha üstündü. Alman operatörü:

— İnsan ölünce bütün organlariyle birden ölmez, diyordu. Örneğin kalpten ölen bir adamın, kalbi işe yaramaz ama, öbür organları sağlamdır. Veremden ölen bir hastanın yalnız ciğerleri ölmüş demektir. Bir ciğer, bir kalp, bir

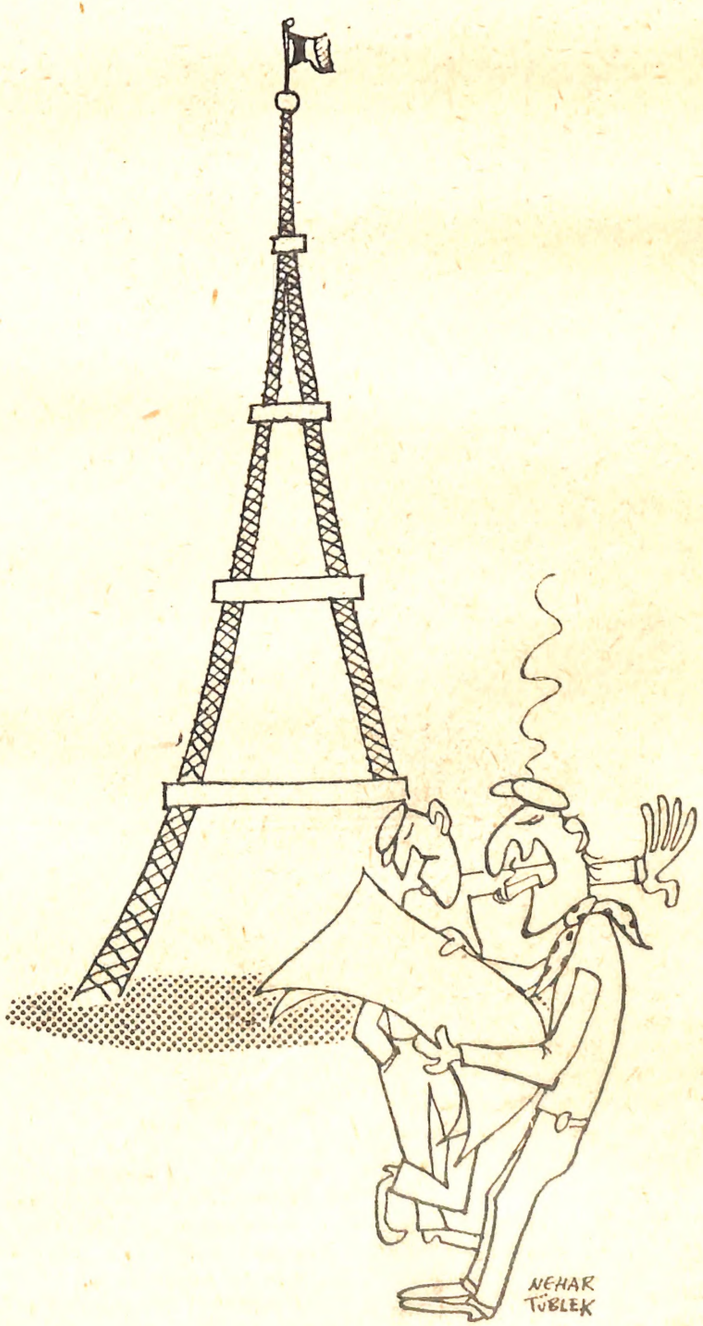

Fransızlar, Cezair milliyetçi liderlerini uçakla kaçırdılar. — Gazeteler —
Gangster — Bizim işimizi artık devlet adamlarımız yapmıya başladı!..

barsak yüzünden koca bir insanın ölüp gitmesini gönlümce doğru bulmadım. esetlerin, daha ölmemiş, sağlam organlarını kesip, yeni, sapasağlam bir insan ortaya çıkardım. İşte o insan...»

Alman doktoru Apollon. vücutlu bir delikanlı gösteriyordu:

«— Bacaklarını, apandisitten ölen bir atletten, gövdesini eli kangren olan bir pehlivandan aldım, Kafası bir veremlinindir.»

Eğer ertesi günü Japon operatörü, şaşılacak bildiride bulunmasa, Alman operatörü Dr. Gunther in bir masa, sandalye yapar gibi ölülerin, ölmeyen organlarını kesip biçerek ortaya koyduğu bir adam yaratmak operasyonu, kongrenin en başarılı işi sanılacaktı. Ama Japon doktor Himi Şiyama, yanında kürsüye çıkardığı adamı göstererek:

«— Bu Japon, bir ayağı topal olduğu için, İkinci Dünya Savaşın da askere alınmıyordu. Bundan ötürü büyük bir üzüntüye kapıldı. Harakiri yaparak barsaklarını yere döktü...»

Kongrenin son günü idi. Bütün operatörler, birbirlerinden üstün, birbirlerinden baskın bildirilerde bulunmuşlardı. Yalnız içlerinde bir doktor, bir kenara çekilmiş, sessiz sessiz oturmuş, anlatılanları dinlemişti. Ondan başka bütün operatörler konuşmuştu. Kongre başkanı:

— Bay doktor, dedi. Sizin anlatacak bir operasyonunuz, kongreye sunacak bir bildiriniz yok mu? dedi.

O zamana kadar, hiç konuşmamış olan operatör:

— Var ama, dedi, yüksek kongreye anlatacak önemde değil. Hiç bir ilgi çeker yönü yok...

Kongreden sesler yükseldi:

— Olsun, dinlemek istiyoruz.

— Kongreye katılan bütün arkadaşlarımız konuşmalıdırlar.

Operatör kürsüye geldi:

— Peki, dedi. İstiyorsanız anlatayım. Ben küçük bir bademcik operasyonu yaptım.

Kongre üyeleri gülmeğe başladılar. Bu kadar ilgi çekici operasyonlar anlatılırken, bademcik almak gibi çok önemsiz bir şey de anlatılır mıydı?

Kürsüdeki operatör, bu küçümsemeye kızdı:

— Yoooo... dedi. Ben alçak gönüllüğümden size önemsiz dedim se de, beni böyle alaya almanıza dayanamam. Bir bademcik deyip geçmeyin...

Kahkahalar büsbütün yükseldi:

— Bademcik almak ta iş mi?

— Ben böyle bir işe elimi bile sürmem...

— Bir operatör bunu anlatmaya utanır.

Kürsüdeki operatör kızmıştı:

— Ama, dedi, benim bademciklerini aldığım adamın ne iş yaptığını biliyor musunuz?

— İsterse Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri olsun.. Bundan ne çıkar? Bademcik, bademciktir... İşte o kadar...

Kızgınlıktan suratı hindi ibiğine dönen operatör:

— Bademciklerini aldığım adam bir gazeteci idi... diye bağırdı.

Üyeler de kahkahalar arasında karşılık verdiler:

— Ha gazeteci, ha tüccar, ha memur, ha asker... Hepsi bir...

Operatör:

— Evet ama baylar, dedi. O sırada basın kanunu çıkmıştı. Gazeteci bir türlü ağzını açamıyordu. Ben de o zaman elimi, adamın başka bir yerinden sokup, bademciklerini almak zorunda kaldım.

Üyelerin yüzlerindeki kahkaha bir anda dondu. Bunun yerini bir beğenme, değerlendirme duygusu aldı. Büyük bir alkış koptu. Milletlerarası Onuncu Operatörler Kongresinin en önemli bildirimini bu bademcik operasyonu olduğuna bütün doktorlar oy birliğiyle karar verdiler.

İMAR HAMLELERİNDEN:

— Zelzele mi oldu oğlum?..

— Hayır teyze, Adnan Menderes geçti!..

●

ESKİ MESLEK

Eski Samsun Mebusu Firuz Kesin, Havayolları İdare Meclisi Başkanlığına seçilmişti. Dostlar arasında bu intihap konuşulurken, elâl Fuat Türkgeldi sordu:

— Firuz'un uçakla, uçakçılıkla münasebeti var mıdır?

Yusuf Ziya Ortaç:

— Vardır! dedi.

— Pilot mudur?

— Hayır... Eski uçarlardandır!.

NAZARİYE VE TATBİKAT!

Doğan Nâdi'yi dostları tebrik ettiler:

— Eh, hayırlı olsun...

— Ne var? Basın Kanunu mu değişiyor?

— Daha mühim, hekimlik değişiyor hekimlik!.. Okumadın mı? Doktor Frank, kalb hastalıklarına içkinin iyi geldiğini söylemiş...

Doğan, hem bir kahkaha, hem bir kadeh attıktan sonra:

— Efendim, dedi. Profesör Frank, Rumelihisarında benim yazlık komşumdur... Üç yıldır ona, tatbikata dayanan bu nazariyemi kabul ettirinceye kadar neler çektiğimi ben bilirim!

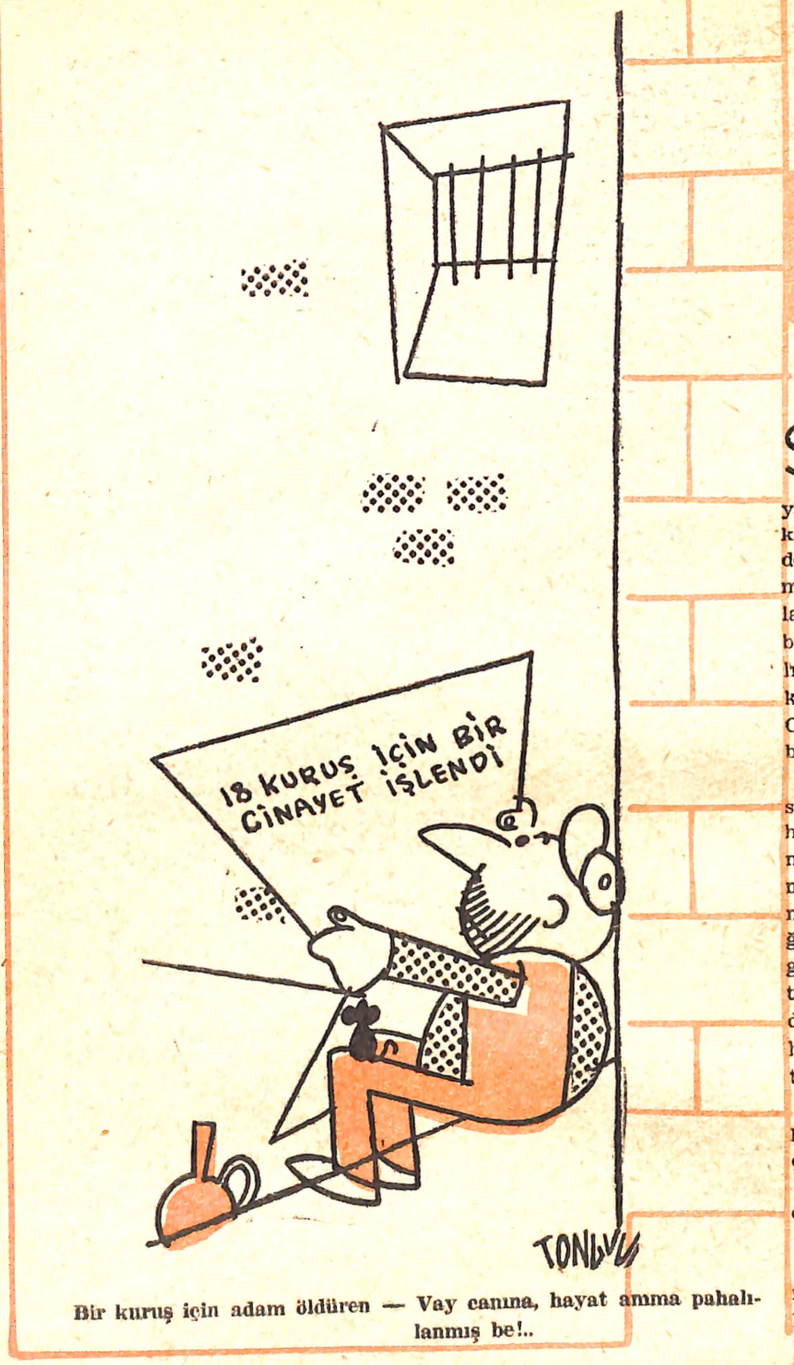

Bir kuruş için adam öldüren — Vay canına, hayat amma pahalılanmış be!..

Yollar tamir edildiği için dolmuşlar, genelevlerin bulunduğu sokaktan geçiyorlar.

★ **Anlatan: ALİ KÖSDİNLER** ★

ŞOFÖRÜN yanında on bir, on iki yaşlarında bir erkek çocuk vardı. Ben de şoförün yanına oturdum. Arkada bir erkek, bir genç, bir yaşlı kadın, bir de küçük kız çocuğu var. Konuşmalarından bir aile oldukları anlaşılıyor; baba, anne, iki çocuk ve büyük anne... İki çocuk ta merakh. Kız, durmadan soruyor, oğlan kendisine sıra gelmeyince kızıyor. O da geriye dönüp, «Baba şu ne, bu ne?» diye durmadan soruyor.

Taksim'den sağa saptık, ara sokaklardan... Bir ara sokağa da ha. Derken efendim o sokağa girmiyelim mi? Hani şu sokak canım. Herkes bilir de, adını söylemek istemez. Kadınların geçmediği, evli erkeklerin geçmek isteyip geçemediği, yahut gizli gizli geçtikleri, bekârların geçmek istemedikleri halde, geçtikleri, gençlerin hem geçmek istemeyip, hem geçtikleri sokak... İşte o sokak...

Evlerin önü tıklım tıklım. Erkek yolcu çok kötü kızdı. Şoföre çıkıştı:

— Geçecek başka yol bulamadın mı?

Şoför, adamdan çok kızdı:

— Ne yapalım? Biz istiyerek mi geçiyoruz yâni?. Allah Allah. Bütün yolcularda sorar: Buradan niye geçiyormuşuz? Keyfimden.

Bu sefer kadın, kocasına sordu:

— Ne var bu sokakta Bey?

Adam başını iki yana salayıp «Lâ havle» çekiyor.

— Ne var Bey, söylesene canım...

Şoför durmuyor ki, boyuna söyleniyor:

— Belediye öbür yolları tamir ediyor işte... Trafik, arabaların başka yollardan geçmesini yasak etti. Gazeteler cayır cayır yazdı, okumadınız mı? Arabalar buradan geçecek...

Adam:

— Anladık, yeter! dedi.

Yol dar bir yandan, kalabalık bir yandan, önde de bir tıkanıklık var, bindiğimiz araba kakıldı kaldı. İki metre gidiyoruz, beş dakika duruyoruz, yine iki üç metre gidiyoruz, yine beş dakika...

Bu sefer ihtiyar kadın soruyor:

— Ne var oğlum bu sokakta? Bir şey mi var?

Adam:

— Hey Yarabbi, gel de anlat... diye söyleniyor, Görmüyor musun anne, daha ne olacak? Bir şey değil, çok şey var.

«İnsen inilmez, daha kötü» diyor adam, Öyle de bir yere geldik durduk ki...»

TELEFONDAN AL HABERİ

Harp zengini, Avrupa seyahatinden yeni dönmüştü. Hava meydanına iner inmez, genç karısına telefon etti, karşısına yeni hizmetçisi çıktı.

— Bana bayanı çağır.

— Banyoda efendim.

— Peki, banyodan çıkınca geldiğimi haber ver..

— Başka bir emriniz yok mu efendim?

— Şöyle güzel bir sofra hazırlansın.

— Peki efendim!

— Bir şişe de viski...

— Baş üstüne...

— En güzel ve şık elbisesini giysin... Beni beklesin..

— Bu kadar mı efendim.

— Evet!.

— Peki efendim. Kim telefon etti derse, ne deyim?.

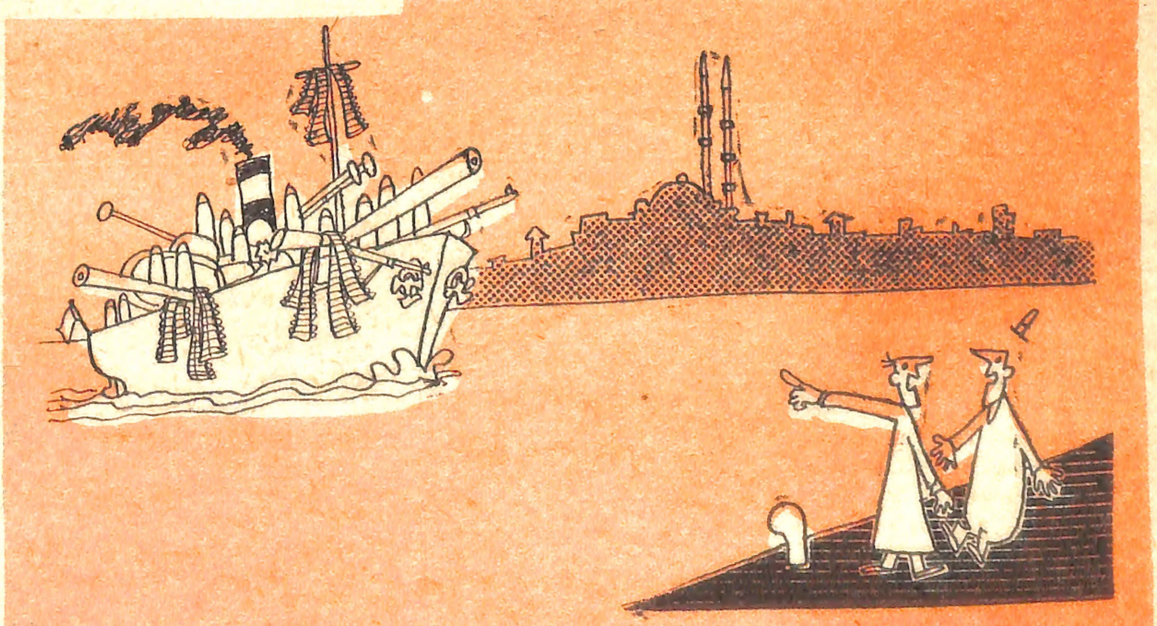

Bir gemimizde kaçak 2,000 mermi bulundu.. — Gazeteler —

— Amerikan donanması mı?..
— Yok canım... Avrupa'dan dönen bir gemimiz!..

Vurguner ailesi

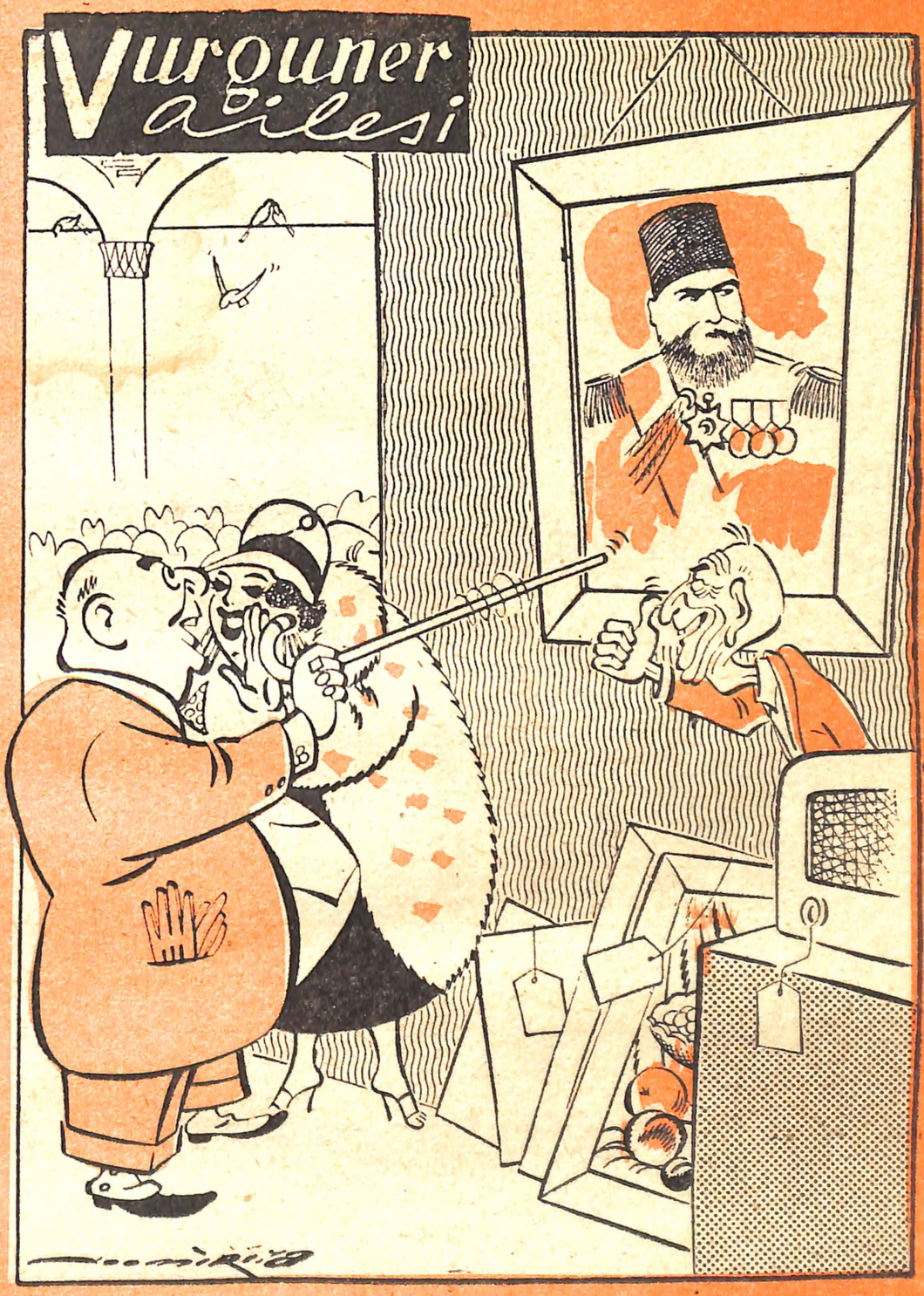

Antikacı — Bu mu efendim?.. Plevne Kahramanı Gazi Osman Paşa...
Bayan Vurguner — Alalım... Misafirlere büyük babam diye takdim ederiz!..

— Yahu sür şunu!

— Nasıl süreyim beyim, uçayım mı? Önü tıkalı, ardı tıkalı.

5 numaralı evin önünde durmuşuz. Kapıdakiler, delikten içerdekileri gözetlemek için birbirlerini itiyorlar.

Genç kadın:

— Burada pazar var galiba, diyor.

Kaynanası soruyor:

— Bugün ne?

— Perşembe.

— Demek perşembe pazarı burada kurulyor.

Genç kadın:

— Bir Perşembe Pazarı da bizim orada kuruluyor, diyor.

Adama bakıyorum, boncuk boncuk terlemiş. Bu sırada kadın galiba evin tabelâsını okumuş:

— Aaaa! diye bir çığlık atıyor.

Kocası:

— Aaaaa ya, diyor, â, ya...

Kız çocuğu:

— Ne var anne? Bir şey mi oldu? diye soruyor.

— Hiç... Hiç kızım.

Kadının yüzü kıpkırmızı olmuş.

İki metre daha ilerliyoruz. Önünde durduğumuz evden bir adam, yarı yarıya kapı önünde toparlanarak merdivenlerden iniyor. Kalabalık hurra ediyor. Bağırıyorlar:

— Aç ulan!

— Açsan be!.

Adamın korktuğu başına geliyor. Durmadan her şeyi soran oğlan:

— Baba, ne yapıyorlar burada? diye soruyor.

Adam:

— Mektep oğlum, diye cevap veriyor.

— Amma kalabalık okul baba.. Ne okulu baba?

— Gelde anlat... Okul işte. Bas bayağı okul. Galiba sanat okulu.

Bu sefer kız:

— Amma da büyük adamlar var baba bu okulda, diyor. Bıyıklı bıyıklı adamlar.

Oğlan:

— Ama küçükleri de var, diyor. Baba, ben büyüyünce bu okula giderim.

Annesi:

— Sus, diye paylıyor, Şoför efendi hadisene canım!

— Önümüz tıkalı bayan.

Oğlan:

— Neden? Ben okumıyacak mıyım? Ben bu okulu isterim! diye tutturuyor.

Bu sırada evin birinin kapısı aralanıyor. Çocuklar içerdeki kadınları görüyorlar.

— Aaaaa, kızlar da varmış. Anne, büyüyünce ben de bu okula gideceğim.

— Ağzını kapa sen! Terbiyesiz.

— Neye anne?

İki üç metre daha ilerliyoruz. Önünde durduğumuz evin kapısına şişman bir kadın çıkıyor. Eli belinde, eve yüklenenlere avazı çıktığı kadar bağırıyor:

— Ulan hergeleler! Patladımız mı be!.. Beş dakika bekleseniz geberir misiniz?

Çocuklar durmadan soruyorlar:

— Baba, bu kadın öğretmen mi?

— Amma da azarlıyor koca adamları...

Halâ işin farkında olmayan ihtiyar kadın:

— Ayol bu ne biçim mektep böyle, diyor. Kos koca karılar... Aaaaa desturun, hiç böyle mektep görmedim. Üniversite midir, nedir? Burası ne üniversitesi?

İhtiyar kadının oğlu, arabada oturup oturup kalkıyor:

— Gelde anlat, gel de anlat... diye söylenip duruyor.

Genç kadın, kaynanasının kulağına, bu sokağın hangi sokak olduğunu söyler söylemez, kocakarı bar bar bağırıyor:

— Şoför efendi, ayıp değil mi sana? Dön çabuk, çabuk diyorum. Ayol şu rezillere bak bir kere, sokak ortasında durmuş pazarlık ediyorlar.

Adam annesine çıkışıyor:

— Sus anne!.

— Susulur mu imiş? Herkesin namusu var ayol...

Araba biraz daha ilerliyor. Kız çocuğu evlerden birinin açık kapısından içerdeki yarı soyunuk kadınları görünce:

— Haminne, anladım ben, diyor. Burası bale okulu...

Oğlan düzeltiyor:

— Bale male değil be! Jimnastik okulu. Değil mi baba?

Baba, ne diyeceğini şaşırmış. Kocakarı:

— İnelim!.. diye tutturmuş.

Oğlu:

— Anne sus! diye durmadan paylıyor. Nereye ineceksin baksana, sağ sol ev...

Araba bir kaç metre daha gidiyor. Soldaki evlerden bir kadın kapıya fırlıyor, kapıya yüklenen kalabalığa:

— Kuyruğa girin ulan!. Kuyruğa girmeyeni namussuz içeri almam... diye bağırıyor.

— Baba, amma da sert öğretmen. Bu baş profesör galiba...

— Haydi be... Ona baş profesör demezler.

— Ya ne derler?

— Rektör derler.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz-

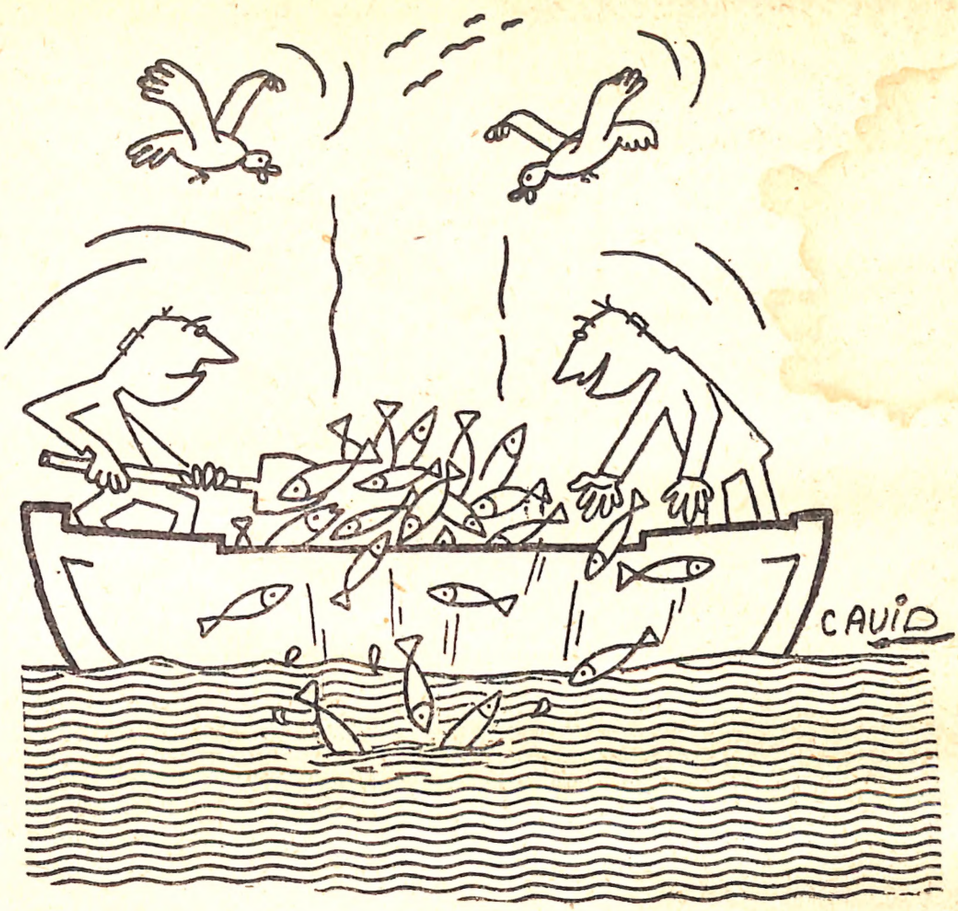

Bu yıl bol miktarda balık ihraç edilecek. — Gazeteler —

İHRACAT !.

— Susun çocuklar!..

— Baba, bu koca adamları neye sıraya sokuyorlar?

Ağabeyisi cevap veriyor:

— Görmüyor musun, imtihana girecekler. Koskoca adamlar korkudan titriyorlar. Bak şu adama, imtihanını verememiş galiba, ne biçim düşünüyor...

Araba başka bir evin önüne geliyor. Demir kapının telli küçük penceresinden kart bir kadın sesi dışarıya sesleniyor:

— Sıra kimde? İki kişi...

Kız:

— Baba, yazılı mı? diye soruyor.

Baba, kendi kendine:

— Gel de anlat!.. diye söyleniyor.

Araba o sokaktan çıkıyor. Oğlan çocuğu:

— Ben bu okula gideceğim! diyor.

Kız:

— Seni alırlar mı? diyor. Liseden sonra alıyorlar oraya.

— Haydi be!. Görmedin mi? diyor oğlan, orta okul çocukları da vardı. İmtihanı verdikten sonra, neye almasınlar?

— Baba, sen bu okula gittin mi?

Anneleri:

— Terbiyesiz! Susun artık, yeter! diye çocukları paylıyor.

Adam, mendili ile alnındaki terleri siliyor..

ATEŞ-SİN

TAHLİYE dâvasını Nuri Pâk yürek kazanınca, apartıman sahibi onları çıkartmak için başka yollara baş vurdu. Alt kata taşınan yeni kiracılar, dur dinlen demeden ,gece gündüz patırdı ediyorlardı. Kadınlı erkekli bir sürü sarhoş, nâralar atıyor, şarkılar söylüyor, oynuyor, bağırıp çağırıyorlardı. Bu alaturka gürültünün yüzünden Pâkyürek ailesinin uykusuz geçirdiği gecenin sabahı apartıman sahibi geldi.

Nuri Bey, başında takkesi, sırtında pâzen pijamasiyle köşe minderinde uyuklarken, kızı Gülay koşarak gelmiş, babasına telâşla haber vermişti:

— Baba, apartıman sahibi geldi.

Hayatında bir karıncayı bile incitmemiş olan Nuri Bey, şaşırmış, eli ayağı titremeğe başlamıştı. İmdat ister gibi, odasında imtihanlara hazırlanan oğluna seslendi:

— Metiiiin...

Tıp Fakültesinin son sınıfındaki oğlu, babasının korkudan titrediğini görünce, şaşırdı:

— Ne var baba?

Nuri Bey, kekeliyerek cevap verdi:

— Apartıman sahibi gelmiş...

Mihriban Hanım:

— İyiya gelsin, dedi. Hoş geldi safa geldi, adam yiyecek değil ya...

Nuri Bey:

— Yer ,yer, diye fısıldadı. Herifin koskocaman beş apartımanı var. Yer..,

Mihriban Hanım kızına döndü:

— Al içeri Gülay.

Şişman, kısa, yuvarlak bir adam içeri girdi. Mehpare Hanım:

— Buyurun efendim, dedi.

Nuri Bey, karısı ne söylerse, daha yavaş sesle tekrarlıyordu:

— Buyurun efendim.

Apartıman sahibi oturdu. Alaylı bir gülümseyişle:

— Nasıl, dedi. Alt kata taşınan yeni kiracılardan memnun musunuz? Metin:

— Bizi ilgilendirmez Beyefendi, dedi.

Babası, Metin'in lâfını daha ince sesle tekrarladı:

— Bizi ilgilendirmez.

Apartıman sahibi:

— Görürüz, dedi. bakalım ilgilendirir mi, ilgilendirmez mi? Daha bu, birinci gece...

Ayağa kalktı:

— Mahkemeyi kazandık diye hiç güvenmeyin, dedi. Siz buradan çıkacaksınız, anlıyor musunuz, çıkacaksınız.

— Beyefendi, Allah daha da arttırsın, bu kadar malınız mülkünüz var, dedi. Biz burada onsekiz senedir kiracıyız. Kiranızı da veriyoruz.

Apartıman sahibi:

— Evet, veriyorsunuz! dedi. Beş oda, koskocaman bir salon, salamanca, gömme banyo, bi mıtbah, gep geniş goridor, şopen, hevâ gazi, ayda yüz elli lira... Benim malımdan size ne be... Ben burayı aylığını bin kâhata babamın oğlu na veririm.

Mihriban Hanım:

— Münasip bir ev bulsak, hemen çıkardık! dedi.

Kocası:

— Ya, yaa... dedi. Hemen çıkardık.

Apartıman sahibi:

— Siz, yüz elli liraya ev değil. ahır bile bulamazsınız! dedi. Beni enayi mi bellediniz? Heç bi gurtuluşunuz yoh, ille çıhacaksınız... Dinsizin hakkından imansız gelir. Aşşağa gata taşınanın kim olduğunu biliyor mussunuz? Tam yüz sekiz sabıkası var... Sen işi bana bırah, varsın yüz dokuz ossun diyo... Lâfi ağnıyo musun?

Metin:

— Ne demek istiyorsunu? dedi.

— Bundan sonra sizinle o uğraşacak. İşte bu gadar...

Ev sahibi çekip gitti. Karısı:

— Karakola git, şikâyet et! diyordu.

Nuri Bey, hayatında bir kere bile karakol kapısından içeri adımını atmamıştı. Mahkeme, karakol, polis, dedin mi, eli ayağı titriyordu.

Artık her gece aşağı katta sabaha kadar patırdı, kıyamet... İş bu kadarla da kalmadı. Ev sahibi, Nuri Bey'in üstündeki kata da bir belâlı yerleştirdi. Bunlar da sabaha kadar dans ediyor, kıyameti koparıyorlardı. Alafranga ile alaturka gürültü arasında kalan Pâkyürek ailesi, canından bezmişti.

Bütün zorlamalarına rağmen Nuri Bey'i karakola gönderemiyen Metin:

— Baba, eğer karakola şikâyet etmezsen, bunlar bizim başımıza çıkacaklar! dedi.

Gecenin bir vakti olmuştu. Yukarıdan mambo, aşağıdan yalel, kafası kazana dönen Mehpare Hanım:

— Bey, hep kabahat senin, dedi. Bunlar nezaketten anlar mı? Sen böyle sesini çıkarmadıkça, bunlar başımıza çıkacak.

Nuri Bey:

— Ne yapayım, dedi. Elin ipsiz sapsızlariyle gidip te sırık hamalları gibi kavga edemem ya... El-

bet tepine tepine bir gün yorulurlar.

Gülay:

— Tavan başımıza yıkılacak ba ba! diye içeri koştu. Şunları gidip karakola bir şikâyet etsene.

Metin elinde kitapla içeri girdi:

— Çıldırmak işten değil. Bir satırı tam on kere okudum, bir kelimesini bile anlamadım. Bakın söylüyorum, bu gidişle ben çakarım. Kulaklarıma pamuk tıkadım yine olmuyor...

Hepsi birden, sanki suçlu Nuri Beymiş gibi, ona hücum ediyorlardı. Mehpare Hanım:

— Dur dinlen yok... dedi. Ya gider karakola şikâyet edersin, ya ben gider ağzımı açarım.

Nuri Bey ağlar gibi:

— Hanım ben karakola nasıl giderim? Sen beni bilmiyor musun?

Metin:

— Baba, seninki de hastalık, dedi. Sende karakol fobisi var. Bunda korkacak ne var yâni?

Nuri Bey:

— İpsiz takımiyle başa çıkılmaz, dedi. çirkefe taş mı atayım?

Hep birden o kadar ısrar ettiler ki, Nuri Bey sonunda, hem alt kat takilere, hem üst kattakilere birer mektup yazıp, hiç olmazsa gece yarısından sonra biraz olsun gürültüyü azaltmalarını rica etti.

Mektubu götürmek te mesele oldu. Herkes Nuri Beye cesaret vermeğe çalıştığı halde, şimdi hiç biri mektubu bile götüremiyordu. Gülay büyük bir cesaretle:

— Ne olacakmış? Ben götürürüm! dedi. Dedi ama dediğine de pişman oldu. Sözünden de cayamadığı için, babasının yazdığı mektupları götürdü.

Gülay ağlıyarak dönmüştü. Genç kızla alay etmişlerdi. İş bu kadarla da kalmamış, mektupların tesiriyle gürültü bir kaç kat daha artmıştı.

Mehpare Hanım hırsından döşemeleri tekmelemeğe başladı. Hırsını alamayınca, tavan süpürgesinin sopasiyle de tavana vurdu. Nuri Bey:

— Hanım, Hanım... Allah aşkına yapma... diye yalvarıyordu.

İşte bu sırada kapının zili çalındı. Olanlar olmuştu. Alt kattaki o azılı herif, kapı açılır açılmaz içeri atladı. İlk sözü:

— Bu evin erkeği kim be? diye sormak oldu. Adam sarhoştu, sallanıyordu. Nuri Bey'in rengi sap sarı oldu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Düşmemek için duvara da yandı.

— Buyurun efendim... Safa geldiniz beyefendi, hoş geldiniz.

Adam:

— Bana Duman Haydar derler, dedi. Belkim adımı duymuşsunuzdur...

Nuri Bey:

— Teşerrüf ettik efendim, dedi. Bendeniz Nuri Pâkyürek...

— Lâfı uzatmıyalım... Benim de başımı belâya sokmayın.. Ben belâdan korkmam, sonra sana yazık olur... Sen bu evden güzelliklen çık. Ev sahibinden seni çıkarmak için iki bin papel aldım. Bak, ona göre ayağını denk al moruk!

Metin:

— Ev sahibiyle aramızdaki işten size ne? dedi.

Duman Haydar, ağzını çarpıtarak:

— Delikanlı, sen galiba hiç gazete okumuyorsun, dedi. Duman Haydar'ın kim olduğunu hiç duymamışsın... Bu zamanda beni iki bin lira için çok uğraştırmayın... İki üç günde işimizi bitirelim, paramızı alalım.

Duman Haydar giderken:

— Benden size insaniyetlik, iki gün mühlet dedi. Ondan sonrası sizin bileceğiniz iş. Benden günah gitti... Kim olduğumu bilmiyorsanız sorup öğrenin... Bütün Tophane, Galata, benden sorulur. Toros canavarı olsanız bana vız gelir... Toros canavarı, anladınız mı?

Duman Haydar gidince, bütün aile beş on dakika sessiz, konuşmadan durdu. Mehpare Hanım:

— Kimden bile korkmazmış bu adam? diye sordu.

Gülay:

— Toros canavarından bile kork mazmış! dedi.

— Toros canavarı mı? Kim bu?

Metin:

— Gazetler yazıp duruyor ya anne, dedi. On kişi mi, yirmi kişi mi öldürmüş ne... Azılı bir haydut.

Gülay:

— Polis izini bulmuş, İstanbuldaymış.

Hâlâ Duman Haydar'ın korkusuyla köşeye büzülmüş duran Nuri Bey, bir kelime söyliyemiyordu.

O günden sonra ev, oturulmaz hale geldi. Alttan alaturka, üstten alafranga, şarkı, gazel, nâra, dans, caz birbirine karıştı. Mektup, rica hiç biri bir işe yaramadığına göre, katlanmaktan başka yol yoktu. Ama ötekiler işi daha da azıttılar. Bir gün tepeden her zamankine benzemiyen sesler gelmeğe başladı, kazma, keser gibi demir sesleri. Akşam üzeri bu seslerin ne olduğu anlaşıldı. Üst kattaki alafrangacılar, her odanın üstünden delikler açmışlar, buradan aşağı su dökmeğe başlamışlardı.

Apartıman sahibi her sabah alay eder gibi bir kere uğruyor, gülerek:

— Nasıl, daha çıhmıyacah mısınız? Hedi bakalım çıhmayın da, göreyim sizi! diyordu. Daha bunlar bir şe deel, asıl aşağı kattan Duman Haydar delik aşacah, oradan zehirli gaz bırahacak...

Bir yandan da zavallı Nuri Bey'i karısı ve çocukları, gidip karakola şikâyet etmesi için sıkıştırıyorlardı.

Hepsine katlandılar ama, bu heriflerin en son numaraları artık rezaletti. Bir gün Gülay, bağıra bağıra içeri koşmuş:

— Ne var?

Diye soranlara göz yaşından başka cevap vermemişti.

Annesi fazla ısrar edince, genç kız eliyle pencereyi göstermişti. Mehpare Hanım pencereden bakınca:

— Aaaa... Terbiyesizler, demiş, eliyle yüzünü kapatmıştı.

Sonra Metin'le babası pencereden baktılar. Olur rezalet değildi. Ev sahibi her pencerenin karşısına iki adam koymuş, bunlar pencereden bakanlara edep yerlerini gösteriyorlardı.

Nuri Beyin evi alttan, üstten, yanlardan bir kale gibi çevrilmiş, kuşatılmıştı.

Bütün aile bir haftadır uykusuzdu. O gecenin yarısı Mehpare Hanım, yataktan yarı soyunuk, sırılsıklam fırlamıştı. Gürültüye alışmışlardı ama, bu sefer tavan dan aşağı açtıkları delikten, uyurken insanın üstüne su döküyorlardı.

Mehpare Hanım:

— Haydi Bey, kalk hazırlan, çabuk karakola git! dedi.

— Karakola mı? Dünyada gidemem, sen çıldırdın mı?

Gülay:

— Peki ne olacak baba? Bunlar böyle çekilir mi? Gittikçe azıtıyorlar işte. (Devamı gelecek sayıda)

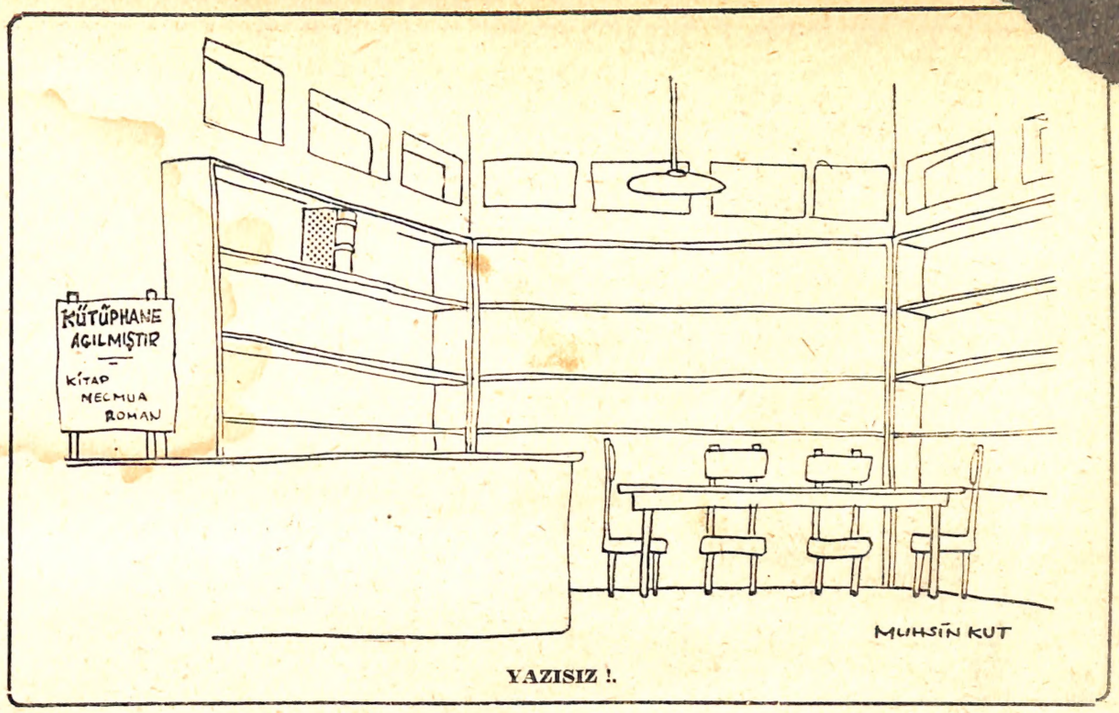

YAZISIZ !.

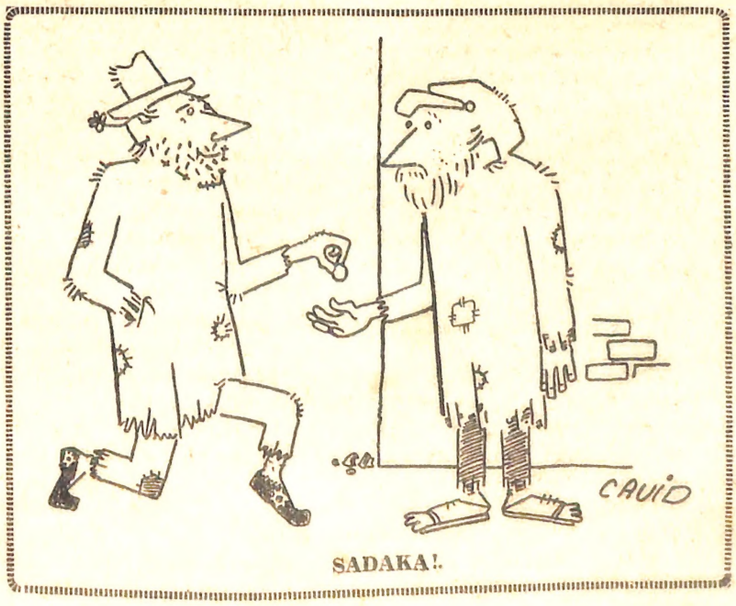

SADAKA!.

ÖPÜŞ Ç

Arthur B. Bryon adında bir Amerikalı profesör, öpüşleri çeşidi şunlar: Romantik, klâsik, sessiz, çok sessiz, saf, derin, anlaşılıyor ki, Amerikalıların öpüşleri, bizdeki kadar çok ç me ve öpüş çeşitleri üzerinde bir inceleme yaptım

ÖP BABANIN ELİNİ

Memleketimizde en çok görülen öpüş çeşidi budur. Meselâ bir takunya fabrikası açıp ta, memlekette takunya buhranı başlayınca «Öp babanın elini!» derler. Meselâ, kavanoz istihsâlinde dünya yüzünde birinci geliyoruz dendikten sonra, dışardan memlekete kavanoz ithâl edilince «Öp babanın elini!» denilir. Meselâ, memlekette bol olduğu için dışarıya 300 ton kozalak satıp, iki ay sonra dışardan 400 ton kozalak satın alınca, «Öp babanın elini!» denir. Yâni bu lâf, her gün, her yerde en sık söylenen lâflarımız arasındadır. Hikâyenin aslını bilir misiniz. Delikanlı evlenmek için bir kız bulur, evine getirirmiş. Daha evlenmek için babasından izin almaya kalmadan, babası, kızı nikâhlar:

— Öp ağabeyinin elini! dermiş.

Bir, iki, üç, dört... Bakmış ki delikanlı babasından kendine fırsat kalmıyor, bulduğu beşinci kızı da elinden kaçırmamak için, babasının odasına girer girmez, kıza:

— Öp babanın elini! demiş.

İYİ MUZ ÖPÜŞÜ

Bu öpüş sinemalarda, film oynarken olur. Bu tek kişilik bir öpüştür, yâni erkekler tek başlarına öpreler ama, karşılarında kadın yoktur. Sesli ve ıslıklı bir öpüştür. Beyaz perdede erkek artist, kadın artisti sıkı bir aşk sahnesinde öperken, seyirciler de, heyecana kapılır «İyi muuuuuuz!» diye bağırarak, ıslık çalar ve dudakları arasından imlâya gelmez öpüş sesleri çıkarırlar. Bu öpüş çeşidi de, «Öp babanın elini!» gibi tamamiyle yerli ve bize hâs bir öpüştür.

ALNINDAN ÖPMEK

«Aşk olsun!», «Bravooo!», «Aferiiin!» anlamına gelir. Gol atan futbolcu, hasmının sırtını mindere yapıştıran pehlivanlarımız, hep alnından öpülür. Her ne yolla olursa olsun, seçimi kazanan politika pehlivanları da, alnından öpülenler arasındadır. Şimdiye kadar sanatçılardan, bilim adamlarından alnından öpülenler pek az görüldüğü için, gençlerimiz de ya futbolcu, ya pehlivan, ya da politikacı olmak isteğindedirler.

BABA NUMARASİYLE ÖPÜŞ

Yaşı yetmiş, ama işi bitmemşi ihtiyarların, fıkır fıkır fıkırdayan genç kızlar karşısında ilikleri gevşer ve anları yanaklarına yapışıp, baba şefkati numarasiyle öperler. Bu öpüş, hiç bir kesin sonuca bağlanamıyacağı için zararsızdır. Bu öpüşten sonra genç kızlar, gül yanaklarında salyangoz gezmiş gibi kalan kart salya izlerini başlarını çevirip mendilleriyle silerler. Çekirdekleri sallanan, dışı da, içi de geçmiş, ama gönlü taze ihtiyarlara genç kızların bir yanak, bir yanakcık vermeleri hem sevap, hem de insaniyete bir hizmettir. Eğer genç kızlar bu ihtiyarların öpüşlerine müsaade etmezlerse, zavallı ihtiyarların ağzı, macuncu tablası önündeki sokak çocukları gibi sulanır durur ve bütün gün yalanır, yutkunur dururlar.

YE BENİ ÖPÜŞÜ

Bu da yalnız bize hâs bir öpüş çeşidi-dir. Çok heyecanlı ve obur bir öpüştür, Kışın sinema localarında, yazın plâjlardaki aile kabinelerindeki bu öpüştün sesi, bir kilometre uzaktan bile duyulur. Dört başı mamur, komple bir öpüştür. Yarıda kalması tehlikelidir. Nişandan önce ve nişanlılık devresindeki bu öpüşün hâtırası uzun zaman dudaklarda yaşar.

DİVAN ÖPÜŞÜ

Zamanımızda divândan öpüş çok varsa da, divân öpüşü artık tarihe karışmıştır. Divân öpüşünde «Nerdibânlar bûsis-i dâmânınla mest» şiirinde olduğu gibi, yalnız uzun etekleri merdivenler öperler.

AYAĞININ ALTINI ÖPEYİM

Bu da millî ve mahallî öpüşmelerimizdendir. Bu, daha ziyade karakollarda ve Emniyet Müdürlüğünde bir tahkikat sırasında duyulur: «Ayağının altını öpeyim âbi!...» Memleketimizde çok eski bir geçmişi olan bir öpüştür. Her yeni idare bu öpüşü ortadan kaldıracağını söylerse de, her nedense 50 yıldan beri buna imkân olmadığı tecrübelerle anlaşılmıştır. Bazân siyasî hayatımızda da «rica» ve «teşekkür» yerine bu öpüş kullanılır. Hattâ aşk hayatımıza bile girmiştir. Aşk hayatında bir erkek, bir kadına:

— Ayağının altını öpeyim, benimle evlen!. Yahut:

— Eve dön! diye sevgilisine, karısına yalvarır da, kadın bunu reddederse, o kadının sonu gelmiş demektir; vücudu bıçak, yahut kurşun yaralarıyla Emniyet takımının kale ağları gibi, delik deşik edilir.

MEKTUP ÖPÜŞÜ

Bu da, âdet olmuş, kâğıt üstünde yalancı bir öpüştür; mektupla uzaktan uzağa gönderilir. Kadınlar da, erkekler de, sonu «Hasretle gözlerinden binlerce defa öperim!» diye biten mektup aldılar mı, buna inanmamalıdırlar. Kâğıt üstünde bin defa öpülmektense, dudak dudağa bir defa öpülmek ve öpmek her zaman daha iyidir. Birçok romantik ve plâtonik öpüştür. Eğer çocuklar, babalarına «Ellerinden öperim!» diye biten mektuplar yazmışlarsa, her baba, bunun anlamını bilir. Hemen postayla para göndermelidir. Mektupta «Hasretle ellerinden öperim!» deniliyorsa, «Acele paraya ihtiyacım var!» demektir. Parayı telgrafla göndermeli.

— Bir müddet eve gelemiyeceğ

ŞİTLERİ

emiş, on bir çeşit öpüş bulmuş. Profesörün on bir öpüş canlı, çapkın, ustaca, yasak, sağlığa aykırı öpüşler. Öyle değil. Haddim olmayarak, ben de memleketimizdeki öpüş- ettiğim sonucu okuyucularıma sunuyorum.

SAHNEDEN GÖNDERİLEN ÖPÜŞ

Dansözler medar-ı iftiharımız şarkıcı bayanlar, pardon sanatkârlar, sahnede numaralarını bitirip te, alkış alkış üstüne tekrar tekrar sahneye çıkarılınca, artık son çâre olarak ayran budalası hayranı seyircilerine elleriyle öpücükler gönderirler. Bâzı enayiler, bu öpücüğün yalnız kendilerine gönderildiğini sanır ve sâhiden öpülmüş gibi yalanarak, masaya bir yumruk indirip: «— Garsoooon! Bir şişe daha!» diye bağırırlar. Bu, milletlerarası bir öpüşse de, bizdeki etkisi çok geniş ve büyüktür. Sahneden gönderilen bu öpücükle zıvanadan çıkanlar, hattâ sana gönderdi, yok bana gönderdi diye kavga ederler, birbirlerine girerler.

EL ETEK ÖPMEK

Çok yerli bir öpüştür. Bizden başka dünyanın hiç bir yerinde görülmez. El etek öpmek, saygıyı anlatır. Bunun bir de «el ayak öpmek» biçimi vardır ki, saygının çokluğunu anlatır. Öpülenin, öpenin rütbesine göre değişir. İnsanlar göbeklendikçe, artık ayak öpmek için eğilmezler, yalnız etek öperler, Bazan göbek o kadar şişer ki, başkaları, yâni henüz göbekli olmayanlar, onların ellerini, eteklerini, ayaklarını öperler.

HER İKİ ELİNİZDEN PÛS EDERİM

Bu, oldukça eskimiş bir öpüştür. Mektuplarda «Baki hudaya emanet olunuz» cümlesinden önce yazılır. Kendinden büyüklere, bir çıkar için gönderilen öpüştür. Öpen de, öptüren de bunun yalancıktan olduğunu bilir.

İsveç hapishane hücrelerinde telefon var...
— Gazeteler —

ığım... Seyahate çıktım!..

ÖPERKEN ISIRANLAR

Bu da son derecede siyasî bir öpüştür. Alkışlayan ellerin yumruk olması demektir. İktidardan düşmek üzere ve artık düşeceği kesin olarak anlaşılanlara yapılır. O zat, elini öptürmeğe o kadar alışmış ve her kesi de buna o kadar alıştırmıştır ki, bu el öpme ömrünün sonuna kadar sürüp gidecek sanır. Bir gün yine en yakınlarına, en sadık, en vefakâr adamlarına öpsünler diye elini uzatır, artık günü yettiğinden, öpülecek sandığı elini hart diye ısırırlar. Hem öyle ısırırlar ki, acısı taaa kuyruk sokumuna kadar işler. En çok elini kim öpmüş, kim en çok dalkavukluk etmiş, kim onu göklere çıkarmış, kim nimetinden en çok faydalanmışsa, o en önce ve en çok ısırır. İnsanlar bunu bilirler, görürler de, yine öpsünler diye ellerini uzatırlar. El öptürmek çok tatlı birşey olduğundan, zamanında bundan vazgeçmez, sahneden çekilmez, ille de ellerinin harttadak ısırılmalarını beklerler.

YERLİ FİLM ÖPÜŞÜ

Yerli filmler çevrilirken tecrübe edilen bir öpüş biçimidir. Bu öpüş sahnesi bir türlü muvaffak olamaz ve rejisör, prodüktör, operatör, sermayedar, elektrikçi, asistan, rejisör yardımcısı, baş artist, kıç artsit ve bunların getirdikleri arkadaşları, kadın artisti beşer onar kere öperek, bu sahnenin başarılı olmasına çalışırlar. Tamamen hususî bir öpüştür. Eğer prodüktör veya rejisör, yıldızla angajmana girmişlerse, o zaman yıldızı kendilerinden başka hiç kimseye öptürmezler. Bu filmleri, adı çok zaman «Acı pûse», «İlk pûse», «Son pûse», «Sonsuz pûse», «Zehirli pûse» «Kanlı pûse» olur. Yerli filmlerde «BÜSE» her zaman «PÜSE» olur. Tıpkı mektuplarda «bûs» un «pûs» olduğu gibi...

BENİ ÖPMEYİNİZ

Küçük çocukların salyaları, tükrükleri, sümükleriyle kendilerini öpenlere karşı silâhları, kalkanları «Beni öpmeyiniz!» dir. Bu iki kelime, çocukların önlüklerine yazılır, bu suretle masûm yavrular kart insanların mikroplarından korunur. Fakat, üzerinde «Beni öpmeyiniz!» yazılı önlükler, çocuklardan ziyade, büyük adamlara, parti liderlerine lâzımdır. Uğurlama, karşılama, törenlerinde büyük adamlar, yâni büyük sayılan adamlar, kendilerin dalkavuk mikroplarından koruyabilmek için, boyunlarına «Öpme beni!» yazılı önlükler asmalıdırlar.

ETEK ÖPMEKLE DUDAK AŞINMAZ

Bu, dünyaya nam salan gücümüzü, kuvvetimizi anlatan bir öpüştür. Dudaklarımızın da pazularımız gibi ne kadar kuvvetli olduğunu anlatır. Bunu Namık Kemâl bir şiirinde şöyle ifade etmiştir:

Kimi görsek etekleriz
Ne utanmaz köpekleriz!

En sağlam İngiliz, Alman, Fransız, Amerikan kumaşından yapılmış etekler bile öpüle öpüle aşınır da, onu öpen dudaklar o kadar dayanıklıdır ki, bir türlü aşınmaz. Aşınmak şöyle dursun, öptükçe o dudaklar sağlamlaşır, nasır bağlar, kayış gibi olur.

BÜKEMEDİĞİN ELİ ÖP

Bu da tamamiyle yerli ve bize hâs öpüşlerdendir. Siyasî bir öpüştür. Politikacılar ve idarecilerimiz arasında bu öpüş sık sık görülür. Bu öpüşün kendine göre kuralı vardır ve şöyle olur: Önce bir partili, çoğu zaman muhalif olan partili, iktidar partisinden bir pehlivanın karşısına geçer, bilek güreşine başlarlar. Muhalif partili olan zart zurt atar, tutar, sonra sıkıya gelince, partisini değiştirir, öbür partiye geçer. Bu sefer de, eski partisine zart zurt atar. Siyasî tarihimiz, bükemediği bileği öpenlerin altın harflerle yazılmış maceralariyle doludur. Hele demokratik hayata gireli bu öpüş, daha da çoğalmıştır.

Bunlardan başka daha çok çeşitli öpüşlerimiz varsa da, sabrınızı taşırmamak için yazmıyorum. Öpüş hakkında daha geniş ve derin bilgi edinmek isteyenlerin, pek yakında yayınlanacak 12 ciltlik «Bizde öpüş ve öpüşmek» isimli kitaba başvurmalarını rica ederim.

— ARTIK BU ÇOCUĞU MEMEDEN KESME ZAMANI GELDİ

YAZISIZ

Hem Karikatürcü Hem de Hikâyeci!

AKBABA'da güzel karikatürlerini seyrettiğimiz Şâdi Dinçağ'ın asıl mesleği mühendisliktir. Daha doğrusu asıl işinin mühendislik mi, yoksa karikatürcülük mü olduğu belli değildir. Benzetmek gibi olmasın, kocasından çektiği paraları dostuna yediren zevk sahibi bir çeşit kadınlar gibi, Şâdi Dinççağ da, mühendislikten kazandığı parayı, karikatürcülükte yer.

Mühendislikle karikatürcülüğü kendine az bulan Şâdi Dinççağ, şimdi de hikâyeciliğe başlamış. Bunu bana çok ters zamanda söyledi. Arabasına binmiştim, onun türküsünü söylemek zorundaydım.

— Bir hikâye yazıyorum, anlatayım da dinle! dediği zaman, onun küçük, siyah arabasındaydık.

— Hikâye anlatılmaz! diye bir ukalâlık ettim.

Hikâyeci geçindiğime, üstelik hikâyeden de geçindiğime göre, artık bu kadarcık da ukalâlık etmeliydim.

— Amma yaptın, dedi. Hikâye anlatılmaz olur mu?

— Anlatılan fıkradır! dedim.

— Canım bir hikâyenin iskeleti olmaz mı? O iskelet anlatılmaz mı?

Bir kere arabasına binmiştim, yolu yok, dinlemek zorundaydım.

Neden böyle düşündüm bilmem. Belki kıskandım onu. Belki de ekmeğimi elimden alacak korkusu düştü içime.

— Anlat, dedim. Hikâyenin iskeletini anlat.

Şâdi, hikâyesinin iskeletini an-

HEYECANLI NUMARA!

Sirkin en son ve en heyecanlı numarası, sirk müdürünün yetiştirdiği arslan mürebbiyesi kızın numarası idi.

Bu çok güzel genç kız, hokka gibi ağzının içinde bulundurduğu bonbon şekerini, terbiye ettiği arslana gösterecek, o da dilini uzatıp şekeri alacaktı.

Bu heyecanlı numara, seyircilerin alkışları arasında yapıldı.

Sirk müdürü, seyircileri coşturup heyecanlandırmak için, ortaya çıktı:

— Biraz evvel gördüğünüz numaranın aynını kim yaparsa, ona bin lira hediye edilecektir.

Ön sırada oturan bir genç parmak kaldırdı:

— Bin lira sizin olsun, o numarayı ben yapacağım! Yalnız arslanın yerine ben geçeceğim!..

Pişkin yolcu!

Adam, trenin restoranında bulduğu boş bir yere oturmuştu. Gelen garsona bir tavuk kızartması ısmarladı. Biraz sonra siparişi geldi. Fakat tam yemeğe başlıyacağı sırada trenin sallanmasiyle, tabak, karşısında oturan yolcunun önüne kaydı. Yolcu, pişkin bir tavırla onu yiyip bitirdi. Adam:

— Kısmet değilmiş!

Diyerek, etli pilâv getirtti. Pilâv tabağı da, trenin sallanmasiyle kaydı, karşısındaki yolcunun önüne geldi. Yolcu, yine hemen tabağa saldırdı.

Adam, bir sebze getirtti, fakat o da evvelkilerin âkıbetine uğrayınca, ümitsiz bir halde ayağa kalkıp gitmeğe davrandı.

Karşısındaki kolundan tuttu:

— Ne o beyefendi, tatlı ısmarlamıyacak mısınız?...

Amerikalı'lar İstanbul'da röntgen fabrikası kuruyorlar — Gazeteler —

— İşte mütehassısı getirdim efendim!.

latmaya başladı:

«— Bir adam gece için tiyatro bileti almış. Perdenin açılmasına yarım saat kala evinden çıkıyor. Yarım saatte bol bol yetişebilir. Ama yollar o kadar tıkanık ki, bindiği araba bir türlü ilerliyemiyor.

Koşa koşa tiyatrodan içeri girdiği zaman:

— Perde şimdi açıldı, giremezsiniz. İkinci perdeyi bekleyin! diyorlar.

Adam, ikinci perdeyi bekliyor. Birinci perde bitiyor. Perde arasında adam sıkışıyor, tuvalete gidiyor. Tuvaletten çıkınca:

— Perde şimdi açıldı, giremezsiniz. Üçüncü perdeyi bekleyin! diyorlar. Adam üçüncü perdeyi bekliyor.»

Şâdi, hikâyesinin burasına gelince:

— Hikâyenin arkasını kıvıramadım, dedi.

— Neden? diye sordum.

— Öyle bir şey uydurmalı ki, adam üçüncü perdeye de yetişemesin. Nasıl bir şey uydurayım? Sonunu nasıl bağlamalı?

— Bana kalırsa sonunu şöyle bağla. Dersin ki: «Bu adamın üçüncü perdeye de yetişmemesi lâzım. Hikâyenin mizahî olması için, buna ihtiyaç var. Ama ne yapayım da adamı üçüncü perdeye sokmıyayım? Ben bir şey uydura madım, siz bir bahane uydurun.» İşte hikâyenin sonunu böyle bitirirsin .Hem daha mizahî, hem de samimî olur.

Şâdi, bu sonu çok iyi buldu:

— Sahi, dedi. Sonunu öyle yazayım.

Şimdi Şadi Dinççağ, hikâyesinin sonunu anlattığım gibi bitirecek. Siz ne dersiniz? Siz bu sonu beğendiniz mi? Şâdi yazdığı mizahî hikâyenin sonunu böyle mi bağlasın, yoksa sizin aklınıza daha mizahî bir şey geliyor mu?

B. E. N.

●

İHTİYATKÂRLIK

Bayan R. semtin büyük bakkaliyesine uğramış, kışlık eksikleri ni tamamlıyordu. Bu arada birkaç tabak almak istedi. Tezgâhtar, yok, deyince hayrette kaldı:

— Nasıl olur, on beş gün evvel tabakaların çeşidi vardı sizde.

Tezgâhtar yan gözle patrona bakarak, hafif bir sesle cevap verdi:

— O zaman patron evlenmemişti de...

YALANCI!

Kadın, kocasına çıkıştı:

— Eğer bu sarhoşluğu ve çapkınlığını bırakmıyacak olursan, şimdi kendimi pencereden aşağı atarım.

Koca, içini çekti:

— Hep öyle söylüyorsun, sözünü tuttuğun yok ki...

— Yahu bu mektuplar kimden?
— Bir arkadaştan... Azıcık kekemedir de...

Strip - tiz

VALİ PAŞA Teftişte

SOYGU Kaymakamı, bu mahrumiyet bölgesine, geldi geleli, rahat yüzü görmemişti. Tanrının günü ya köylünün arazi tarla ihtilâfı yüzünden birbirine girdiğini duyar, rahatı kaçardı, yahut birbirlerinin suyunu kesip zaten cılız akan ırmağı yalnız kendi tarlalarına sıvarmak isterlerdi.

Soygun Kaymakamının tâyininden beş altı ay sonra, Vali değişmiş, yeni ve enerjik olduğu söylenen biri işbaşına getirilmişti.

İşte jandarma komutanı teğmenin verdiği malûmata göre, bugün yeni vali, kazayı ziyarete gelecekti. Soygun Kaymakamı gerçi tecrübesizdi ama, bu ziyaretlerin aslında usuletle yapılan teftişler olduğunu bilmiyecek kadar da toy değildi.

Öğleye doğru uzaktan tozu dumana katarak gelen bir cip göründü. Eh. tabii, bu yollara güzelim makam otomobilini sürüp harap edecek değillerdi ya... Elbette çilekeş cipleri kullanacaklardı.

Genç kaymakam, vaktiyle asker lik hizmetinden kalma bir alışkanlıkla bir kere daha belediye reisini, jandarma kumandanını gözleriyle teftiş etti. Ondan sonra, hep beraber, taşlık meydana gidip cipin önüne durdular.

Arabadan kırkbeş yaşlarında kadar, gözlüklü, çevik bir adam atladı. Doğru kaymakamın önüne geldi:

— Kaymakam Bey siz misiniz? diye sordu.

— Evet efendim, bendenizim...

— Çok memnun oldum. Maşallah temizliğe itina ediyorsunuz, bakıyorum. Bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerde bile meydanları süpürtecek vakit bulmuşsunuz...

— Buyrun Beyefendi, bizim oraya gidelim...

— Hay hay... Ben de onu teklif edecektim zaten. Fazla vaktim yok. Daha üç kaza dolaşacağım da...

— Tabii efendim. Sizin işleriniz bize benzemez, daha ağırdır...

— Ne demezsiniz kaymakam bey... Bilhassa şu sağlık işlerinden çektiğim... Efendim maalesef halkımızda temizlik mefhumu zerre kadar yer bulmamış... Sizin gibi genç, kabiliyetli elemanlar da olmasa sıtmadan, pislikten kırılıp gidecek bu milletin nüfusu...

— Sağlık işlerine ne kadar ehemmiyet verdiğiniz anlaşılıyor Beyefendi...

— Elbette efendim. Vazife-i asliyemiz...

Kaymakamlık kulübesine girdiler. Genç kaymakam, İstanbul'da oturduğu eve nazaran makamını rahat rahat kulübe diye vasıflandırmıştı.

— Kahvemi emredersiniz, çay mı efendim?

— Yok yok... Şöyle bir eşinizi görüvereyim, kaçacağım...

Kaymakam duraladı. Koskoca vali, onun karısını mı görmeğe gelmişti? Canı sıkıldı. İçinden: «Şu makam sahipleri de amma antika oluyorlar hani» diye düşündü. İşin kötüsü, evli değildi. Ama bunu valiye nasıl anlatmalı?...

— Ama efendim, iki dakika dinlenmeden olmaz ki... diyecek oldu. Öteki:

— Haydi haydi paşam... Siz bâri cahil köylüler gibi düşünmeyin. Herhalde karınızı benden kıskanacak değilsiniz ya... Size şöyle bir göreyim, muayene edeyim, gideceğim diyorum. Zaten vaktim yok...

Kaymakam büsbütün bozuldu. Üstelik, vali karısını muayene edecekti de ha... Lâkin ne sıfat ve salâhiyetle? Doktor muydu bu adam? Ortada bir hasta da yoktu ya... İller kanunu da vallilere, afiyetleri hakkında böyle bir tasarruf tanımıyordu şüphesiz...

Lâkin daha ilk günden âmiriyle çatışmamak için, yavaşça belediye reisini bir köşeye çekti:

— Aman, dedi, Vali beni evli zannediyor... Ne olursun, şunu sizin eve götürelim de, hanımını benim niyetine görsün... Meraklı belli. Bir daha ne zaman karşılaşacağız ki?

Belediye reisi, yerliydi. Boyun eğdi. Hemen valiyi aldılar, iki adım ilerideki düz damlı, kerpiç binaya soktular. O hâlâ:

— Ne hayat şartları bunlar Yarabbi... diye söyleniyordu. Bu memleketi nasıl kalkındıracağız bilmem... Demek burada oturuyorsunuz? Nasıl yaşanır bu inde? Karınız içeride mi?

Kaymakam dişini sıktı. Yutkundu:

— Evet, dedi...

İçeri girdiler. Yüzünü örtmeğe çalışan mütevazı kıyafetli bir kadıncağız onları görünce kaçacak oldu.

— Dur hanım, dedi beriki. Bakayım, uzat şu elini...

Belediye reisinin karısı elini uzattı.

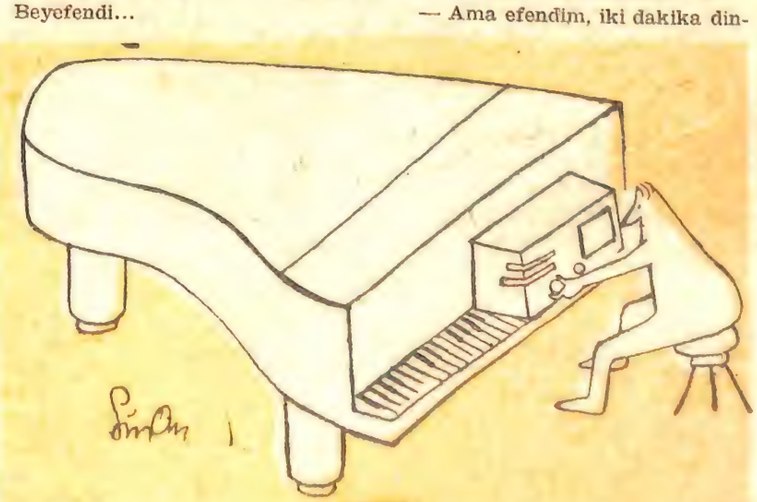

YAZISIZ!

— Senin bir şeyin yok ya... Kaymakam Bey, ne demeğe yazıyla acele doktor istiyorsunuz? Karınızın hiç bir şeyi yok maşallah...

Genç kaymakam artık dayanamadı:

— Ben doktor filân istemedim ki Vali beyefendi? dedi.

— Vali Beyefendi mi? Ben Vali değil, Vilâyet Sağlık Müdürüyüm. Burası Çengiler kazası değil mi yoksa?

Sağlık müdürü şoföre küfürler savurarak evden fırladı. Kaymakam da, arkasında homur homurdanan Belediye reisi olduğu halde meydana geldikleri zaman, orada bir taşa çökmüş, etrafında idare âmirlerini arayan valinin kendisiyle karşılaştılar. Bunu da, az ileride duran makam arabasından anladılar.

— Hikâyeci —

BİR MEKSİKA FIKRASI!

Çiftlik sahibi Albizo, o civarda teftişe çıkan sağlık memuru ile şerifi yemeğe dâvet eder, iki hindi keserek onları kızartır ve misafirlerine ikram eder. Şerifle sağlık memuru iki hindinin hakkından gelip temizlerler.

Yemekten sonra bulundukları odaya büyükçe bir hindi girer. Bir aralık hindinin kabardığını gören şerif, piposundan bir nefes çekerek, çiftlik sahibine döner:

— Bu hindi de amma kabarmış ha!..

Çiftlik sahibi hemen cevap verir:

— Niye kabarmasın Sinyor? O, bugüne bugün, devlete iki evlâdını vermiş bir mahlûktur!.

— Anne, ne dersin, maaşıma zam yaptırayım mı?

Milletlerin Güldükleri

ALMAN FIKRASI:

Köylü, duvar dibine oturmuş, dikkatle gazeteyi tetkik ediyordu. Geçenlerden biri:

— Guten Morgen herr Hermann, dedi, ne okuyorsun?

— İstatistikleri gözden geçiriyorum. Birşey merak ediyorum da...

— Nedir merak ettiğin?

— Acaba bir yılda evlenen kadınlar mı daha çok, erkekler mi? onu anlıyacağım!..

FİN FIKRASI:

Doğumevindeki bekleme salonunda dört erkek vardı. İçeriden hastabakıcı kucağında bir üçüzle çıkınca hepsi başlarını pencereye çevirdiler. Hastabakıcı:

— Uzun etmeyin, dedi, içinizden biri muhakkak Staassen'dir, itiraf edin!

İNGİLİZ FIKRASI:

Lord, iki defa uşağını karısına gönderdikten sonra, bizzat kapısına geldi:

— Darling, dedi. Melvil'lerin dâvetine bu akşam mı gidecektik, yarın akşam mı?

— Şaka etme my dear, elbette bu akşam...

— O halde, elini çabuk tutsan olmaz mı?

— Canım sana bir saattir söylüyorumişte, iki dakikaya kadar hazırım....

İSVEÇ FIKRASI:

Tiyatro bir kasabada temsil veriyordu. Perde açılacağına yakın, salonu gözetleyen rejisör, patronun yanına geldi:

— Yalnız iki sıra seyirci var. Oynamağa değmez, paralarını geri verelim, daha iyi... dedi. Patron parladı:

— Çıldırdın mı Haagen, onlar bedava dâvetiyeyle gelenler...

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 39 ★

Bir gün evde cep defterimi karıştırırken, Millî Müsavat Partisi Gençlik Kolu Başkanı şair Ahmet Kemal'in bana yazdırdığı şiiri gördüm. Birkaç kere okuyunca, hem hoşuma gitti, hem ben de yazarmışım gibi geldi. Birdenbire ilham perileri başıma üşüştü sandım. İçimde dayanılmaz sancı gibi, burkulma gibi bir şey duydum. Şiir yazmadan duramıyacağımı anladım. Arandım, odamda kâğıt yoktu. Başıma konan ilham perisi kaçmadan, koşup bakkaldan bir defter aldım. Hemen bir şiir yazdım:

SİLÂHSIZLANMA

Çalkala yavrum çalkala,
Alaman bombası gibi...
Atom bombası gibi,
Hidrojen bombası gibi,
Kobalt bombası gibi,
Çalkala yavrum çalkala.
Bin kere söyledim sana,
Şu sarışın bombayı ellleme diye.
Patladı işte,
Ne olacak şimdi?
Bırakalım silâhları artık..

Kendi şiirim çok hoşuma gitmişti. Odanın içinde hem geziniyor, hem de yükse ksesle okuyordum:

Çalkala yavrum çalkala...

Avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Kendi şiirimden sarhoş olmuştum:

Bin kere söyledim sana,
Şu sarışın bombayı elleme diye..

Beş defa, on defa okudum. Dışarıda, kapımın arkasında sesler duydum. Kulağımı kapıya yanaştırdım. Şöyle konuşuyorlardı:

— Zavallı oğlan... Dün gece hiç bir şeyi yoktu...

— Delilik bu, yavaş yavaş olmaz, birdenbire olur!

— Bâri ağabeysini bulsak da haber versek...

— Polise gidin biriniz.

— Baksanıza, iyicene kaçırmış, bağlamaktan başka çâre yok...

— Vah vah... Ne de iyi kalbli oğlandı. Ne yapacağız şimdi.

Bir ihtiyar erkek sesi duydum:

— Yok canım. Telâşlanacak birşey yok, dedi. Benim oğlanda da ara sıra bu hastalık oluyor. Odanın içinde kendi kendine saçma sapan söyleniyor.

Bu ihtiyarı, sesinden tanımıştım. Yanımızda komşuydu. Bir kadın sordu:

— Neden oldu?

— Neden olacak, dedi. Hep kabahat öğretmenlerinde. Çocukları sınıfta bırakıyorlar. Onlar da, üzüntülerinden çıldırıyorlar. Bizim oğlan, ortanın ikisinde üç sene kalıp ta, belge alınca okuldan sepetlendi. Ne yapsın, o da sıkıntısından şair oldu. Tıpkı bunun gibi odasına kapanıp bağırıp, çağırıp duruyor.

Ev sahibi:

— Acaba saldırır mı? diye sordu.

— Hayır, hiç bir şey yapmaz. Bu sıkıntıdan şair olan zavallıların kendilerinden başka hiç kimseye zararları olmaz.

— Sustu... Galiba uyudu

— Kapısını açalım mı?

— Ya bize saldırırsa?

— Katiyen. Saldırmaz diyorum size. Öyle saldıracak biri olsaydı, ya gazeteci olur, ya da futbolcu filân gibi bir şey. Herif kendi derdinden şair olmuş.

Kapıyı yavaş yavaş açmağa başladılar. Ben geriye çekildim. Elimde şiirimi yazdığım kâğıtlar vardı. Kapı açılınca, sofada kadınlı erkekli bir sürü kalabalık gördüm. Yanıma yaklaşmağa korkuyorlardı. Ev sahibimiz olan kadın:

— Evlâdım, Sabahattin Bey, dedi. Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?

Kadın, korkudan titriyordu.

— Evet, dedim. Kalbimde biraz sıkıntı hissettim...

—Uyurken mi oldu?

— Uyku ile uyanıklık arası bir şey, dedim.

İhtiyar komşumuz:

— Tamam, dedi. Bizim oğlanın ki gibi...

Ev sahibi kadın:

— Fazla yemek yedinse, dedi, miden gaz yapmıştır, kalbe tazyik eder. Bazân bana da uykuda böyle olur da, bağıra bağıra sayıklarım. Dur, sana biraz kar bonat getireyim.

Kadının getirdiği bir bardak suyla bir kaşık karbonatı içince üst üste birkaç kere geyirdim. Kadın:

— Bak, şifalı geldi, dedi. Şimdi birşeyciğin kalmaz. Haydi biraz yat da, kendine gel.

Onlar beni bırakıp gittiler. Yatağa uzandım ama, kendime bir türlü gelemiyordum. Yazdığım şiirin mısraları tavanda uçuşup duruyorlardı:

Alaman bombası gibi...

.....

Bırakalım silâhları artık.

Ama eskisi gibi bağıramıyordum. Daha fazla duramadım. Şair Ahmet Kemal'i bulmalıydım. Akşam üzeri evden çıktım.

(Devam edecek)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

NE KADAR DA ÇOKMUŞ

Erenler, meyhanede kafayı iyiden iyiye tütsüledikten sonra, evin yolunu tutmuş, evine yaklaşınca yaygarayı basmış:

— Namussuzlar, edepsizler, hâyasızlar, alçaklar, terbiyesizler...

Diye. Bu sesi duyan komşuları:

— Ne oluyor?

Diye başına toplanmışlar. Bizimki hayretle etrafına bakıp:

— Meğer ne kadar çoklarmış!.. demiş.

Çevik ÇAKMUR
Kilis

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI
OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

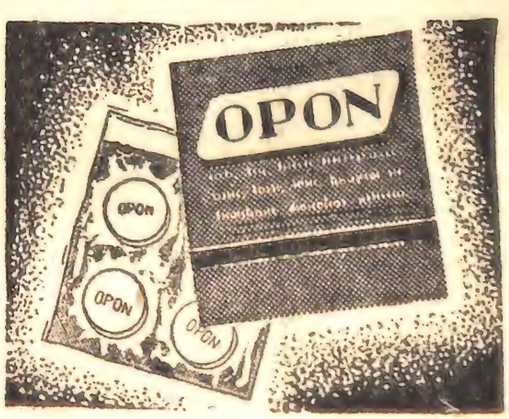

günde 6 tablete kadar alınabilir

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

İKİNCİ KAT

Sarhoşun biri, yolun üzerindeki bir elektrik direğinin önünde durmuş; elindeki anahtarı direğe sokmağa çalışıyordu. Oradan geşen bir muzip, takıldı:

— Amca evde kimse yok.

— Nasıl kimse yok oğlum? İkinci kattaki ışığı görmüyor musun?

BANKA

Yaşlı bir kadın, uzun tereddütten sonra, parasını bankaya yatırmağa karar verdi. On beş gün sonra bankaya giderek, parasının iade edilmesini istedi. Kasanın camı üzerinde parayı iki defa saydıktan sonra, Kasadara:

— Alın yerine koyun! dedi.

— Madem paraya ihtiyacımız yoktu, ne diye almak istediniz?

— Oğlum, paranın eksilip eksilmediğini anlamak için! dedi.

NECİP ZEYBEK
2. Karantina B6 So. No. 13/A İzmir

KİMMİŞ

Sanık mevkiindeki kadını sorguya çekyiordu:

— Mesleğiniz?

Kadıncağız utana sıkıal fısıldadı:

— Umumî kadın!

Yargıç biraz ağır işitiyordu:

— Efendim? diye sordu.

Sanık sesini hafifçe yükseltti:

— Umumî kadın!

— Anlamadım?

— Umumî kadın!

— Daha hızlı söyleyin canım, işitmiyorum.

Nihayet sanığın sabrı tükenerek bağırdı:

— Orospu! Ne olacak, anladınmı şimdi!.

ISLIK MI ÇALDIN?

— Demek evlendin ha, Marius?

— Evlendim ya!

— Adı ne karının?

— Bilmiyorum.

— Amma yaptın? Peki, nasıl çağırıyorsun onu?

— Hep ıslık çalarım... Sabah, öğle, akşam...

— Bilhassa geceleri, değil mi?

— Hayır, geceleri çalmam!

— Neden?

— Çünkü o kendiliğinden odama gelir, «ıslık mı çaldın Marius?» der.

ABDÜLVAHAP TERZİ
İlyas mahallesi Tatar sok. No. 8 Malatya

MÜNASEBETSİZ MEHMET EFENDİ

Hoşsohbet olduğu kadar münasebetsizliği ile de maruf Mehmet Efendiyi, tecessüs saikasiyle zamanın padişahı, huzuruna dâvet eder. Mutattan fazla iltifat edip, bir müddet konuştuktan sonra, merakla bekler ve konuşmaları tamamen makûl olup, halen de karşısında akıllı uslu oturduğunu görünce, umduğunu bulamadığı düşüncesiyle, ruhsat vereceği sırada, bu sıkıcı havadan kolay kolay kurtulamıyacağını anlayan Mehmet Efendi de, münasebetsizliğin sırası geldiğine kanaat getirerek, gayet ciddî bir eda ile:

— Padişahım, der. Senin baban davul çalar mıydı?

Hayretle gözleri açılan padişah, sinirlenerek:

— Hayır! Neden sordun?

Deyince:, Mehmet Efendi:

— Hiiliiç... der, Benim babamda çalmazdı da...

MÜDAFAA

Hâkim, suçunu ikrar eden ve toplanan bütün deliller aleyhinde olan maznundan, son sözünü sorduğunda, maznun, vekil tutması için mehil verilmesini isteyince, hayretini gizleyemez:

— Oğlum, bu durumda vekil ne diyecek ki?

Deyince, boynunu büken muhatabı:

— Valla, der, ireiz bey bende onu merak ettim ya...

Adliye — Gönen
Mahmut E. Küçükgüzel

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 21 ★

Kahvesini iyi suyunu kahveci Bilâl'e tenbihlemeden önce, Kur şunlu Mescidin helâsına gitmiş, su döktükten sonra elini yıkamış, fakat pantalon düğmelerini iliklemeğe unutmuştu.

Doğrusu, hasır iskemle üzerin de uyuklarken, görünen ayıp bir şey yoktu ama, durum çok gülünçtü. İsmail Efendi, o tatlı horultusiyle:

— Hof, puf...

Ettikçe, göğsü inip çıkıyor, pantalonun arasından sarkan uzun paçalı Amerikan donunun uçkuru da İsmail Efendinin göğsü inip kalktıkça, yukarı aşağı oynuyordu. Nefes verdikçe uçkur yere değiyor. nefes aldıkça, yerden iki santim yukarı kalkıyordu. Küçük sarı bir kedi yavrusu, İsmail Efendinin uyuduğun dan elbette habersiz, bu aşağı yukarı inip çıkan uçkurun kendisine oynamak için uzatıldığını sanmıştı.

İsmail Efendinin, hafif hafif ve kendi üslûbunda horultularla göğsü inip kalktıkça, açık pantalon düğmelerinin aralığından sarkan uçkur da, bu harekete uyuyor, yerden bir iki santim kalkıp kalkıp tekrar iniyordu. Küçük Sarman, sahibinin her zamanki gibi yine kendisiyle oynadığını zannetmişti. İnip kalkan uçkuru pençelerine alıyor, bırakıyor, sırt üstü yere yatıp, tekrar uçkuru yakalıyordu.

İşte mahallenin kısmeti, Kırk Merdiven mahallesinin bakkal dükkânına daha ilk girdiği zaman, bakkal İsmail Efendi ile kedisi Sarmanın görüntüsü bu idi. Mahallenin kısmeti, Kırk Merdiven mahallesinin kadınları, kızları gibi öyle pek şen şakrak, kahkahaları tramvay caddesinden duyulan bir kız değildi ama, yine de kendini tutamadı. Bir kahkaha koyuverdi. Bakkal İsmail Efendi, bir saray salonunun mermerlerine düşüp kırılan billûr âvize sesiyle dükkânında çınlayan bu kahkahalardan uyandı. Gözlerini açtı. Ama de mindenberi açık duran ağzını, sarkık dudağını daha bir türlü toparlıyamıyordu. Rüya mı görüyordu? Karşısında Mahallenin Kısmeti... Gözlerini oğuştur du. Gülmeğe çalıştı. Sarman için Mahallenin Kısmetinden çok, oynadığı uçkur daha önemli idi. Uçkurun hareketi durunca sarman, pençesini daha içeriye kadar attı. Ne olduğunu anlayamıyan İsmail Efendi, anlaşılmaz bir sesle bağırarak, yerinden fırladı. Ama daha kötü birşey olmuş, ayağa kalkınca küçük kedinin üstüne basmıştı. Daha uyku sersemliğinden kurtulmamış olan İsmail Efendi, kedinin kulak tırmalayan sesinden büsbütün ürkmüştü. Ayağını kaldırıp kendini ileri attı. Terslik üstüste... Patates çuvalının üstüne düşmüştü. Çuvalla beraber yere yuvarlandılar. Patatesler dükkâna dağılmış, oradan da bir kısmı sokağa, Kırk Merdiven yokuşundan aşağıya yuvarlanıp gidiyordu.

İşte tam bu sırada kahveci Bilâl Efendinin karısı Ferdane Hanım, dükkândan içeri girdi. O içeri girdiği zaman, İsmail Efendi daha kendini toparlayıp yerden kalkamamış, Mahallenin Kısmetinin ayaklarının dibine uzanmış durumda idi. Bütün Kırk Merdiven mahallesinin kadınları gibi, pireyi deve, habbeyi kubbe yapan Ferdane Hanım, sesini bütün mahalle duysun diye, dükkânın eşiğine çıkıp avaz avaz haykırmağa başlamıştı:

— A dostlar!.. A ümmeti Muhammet!.. Konu komşu... Koşun, koşun!.. Böyle bir rezalet görülmüş mü? Tuuu, tuuu, utanmazlar, arlanmazlar!. Hayâsızlar, yüzsüzler!.. Mahallede bet bereket mi kaldı?

Patatesler arasından yattığı yerden İsmail Efendi:

— Hemşirânım, hemşirânım!..

Diye yalvarıyor, o yalvardıkça kahveci Bilâl'in karısı kaameti yükseltiyordu:

— Ne günlere kaldık, a komşular!.. Göz göre göre bu iş olur mu? A şıllık, yangın yerlerine git!. Âlemin ehli namus erkeklerini baştan çıkarmağa, kapı arkalarında, dükkân aralıkların da, çuvalların arasında fingirdeşmiye utanmıyor musun?

Sese ilk yetişen Atiye teyze oldu. Eteğini beline toplamış, rugan terlikli ayaklarındaki takunyaları sürüye sürüye ilk yetişen o oldu. O zamana kadar İsmail Efendi toparlanmış, ayağa yeni kalkmış, pantalonundan sarkan uçkurunu toparlıyordu. Bir tükürük te Atiye Hanım salladı ama, İsmail Efendiye değil, Maide'ye...

— Gördün mü Atiyânım, gördün mü ayol... İşte herşey ayan beyan ortada... Bu karı azmış kardeş. Hepimizin yuvasını yıkmadan bunun bir çaresine bakmalı. Bu karı ihtiyar demiyor, genç demiyor, mahallede erkek bırakmadı elden geçirmedik.

Devamı var

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

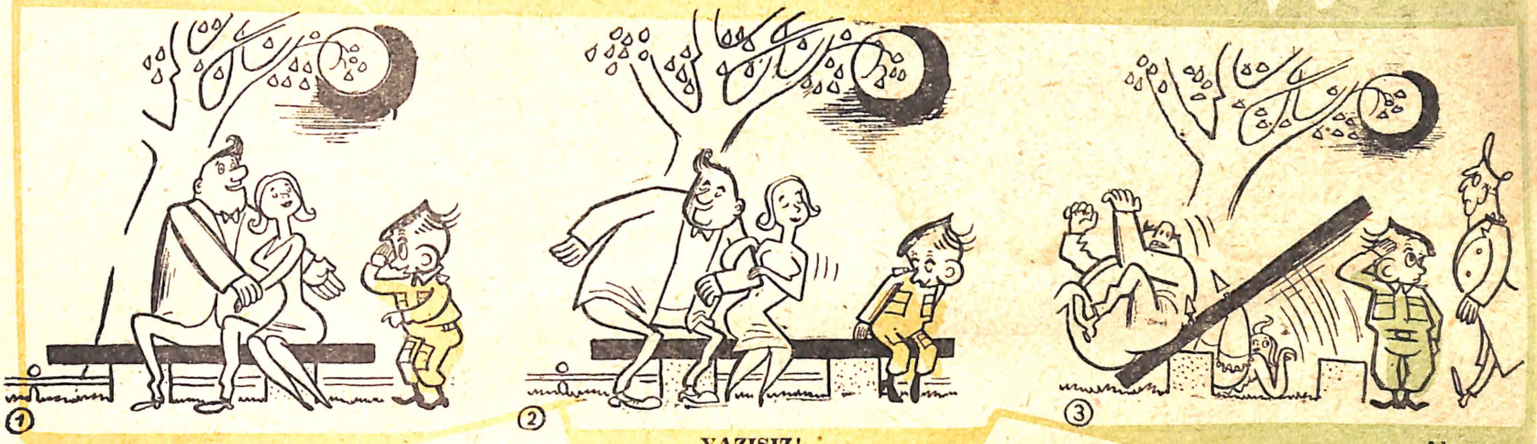

YAZISIZ!

— Alman —

Küçük âşıklar Hindistanda!..

— Fransız —

-ALİ-

— Ben sana garsona o Fransızcanla yemek ısmarlama dememiş miydim..

— Amerikan —

Dünyayı saran Rock and roll dansı:

— Beyhude yeni dansa özenme, yasak!..

— İtalyan —

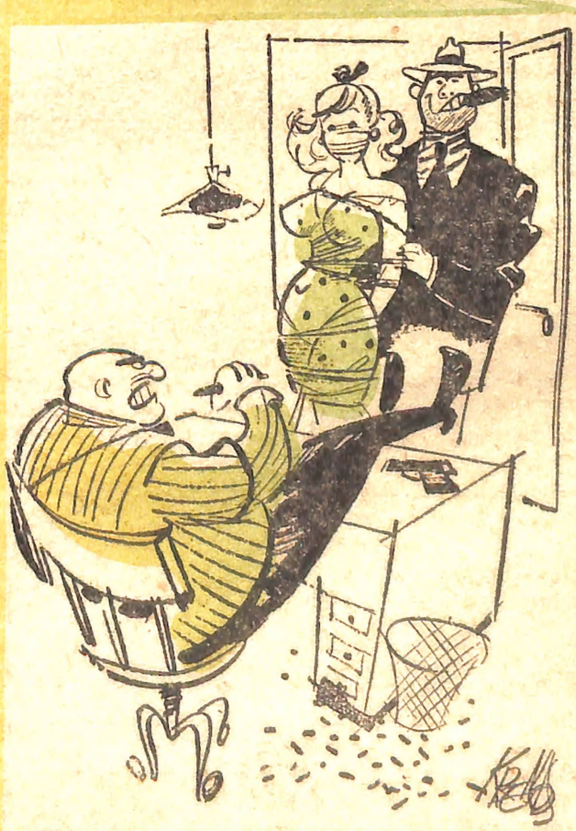

— Ben sana çocuğu kaçır dedim, genç kızı değil!.

— Merak etmeyin şef, burada çocuklaşır...

— İtalyan —

Bu fevkalâde güzel Yemek Kitabı..

Grafika

sizin içindir!

S.55

Kitap, birçok resimlerle süslenmiştir ve yemek tarifleri, Yemek Mütehassısımız tarafından uzun uzun tetkik edildikten sonra, çok iyi birer mamul olan SANA ve VİTA ile hazırlanmıştır.

125 gramlık SANA paketlerinin yanlarından keseceğiniz 16 adet UNİT markası veya 250 gramlık SANA paketlerinden keseceğiniz 8 adet UNİT markasını 10 kuruşluk posta pulu ile birlikte

UNİLEVER-İŞ TÜRK Ltd. Şti. P.K. 1152 - İstanbul

adresine gönderdiğiniz takdirde, bu fevkalâde güzel YEMEK KİTABINI kolaylıkla tedarik edebilirsiniz.

Adınızı ve adresinizi kitap harfleri ile yazınız.

Yemek Kitabını aşağıdaki isim ve adrese göndermenizi rica ederim :

İSİM : _____

Rejie

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

T. A. O.

BİR YILDA

TASARRUF MUDİLERİNE

3.170.000

LİRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26	31
EKİM	ARALIK
1956	1956

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Fevkalâde... Bu «Sallan - yuvarlan» dansını nerede öğrendiniz?
— Otobüste!...

BİR MİZAH KİTAPLIĞI KURULDU

Artık sevincimizi ilân edebiliriz: Bir mizah kitaplığı kuruldu.

Yayınevimizin geçen yıl başladığı «Mizah Edebiyatı» kitaplarının 14 üncüsü olan SOSYETE de çıkmıştır. Önümüzdeki sene içinde, bunun sayısını, en az 40 a yükseltmek istiyoruz. Bir kaç yıl sonra da, dünya mizah şaheserleriyle beraber, yüzleri bulduğunu görmek, en büyük mesiek saadetimiz olacaktır.

Sevincimizi artıran sebeplerden biri de, okuyucularımızın bu güleryüzlü zekâ sanatına gösterdikleri alâka olduğunu iftiharla söylemeliyiz. Daha şimdiden on dört kitaptan bir tanesinin, (Kadın olan erkek) in mevcudu kalmamıştır. Bir çokları da bitti, denecek kadar azalmıştır. Bitenleri, kâğıt buldukça yeniden basarak, serimizi daima tam tutmağa çalışacağız.

Her okuyuşta içinizi tatlı bir neşeyle dolduracak olan mizah eserlerimiz şunlardır:

1, 2, 3, Mizah hikâyeleri antolojisi. — 4, İt kuyruğu. — 5, Meşhedinin hikâyeleri. — 6, Kadın olan erkek (mevcudu kalmamıştır). — 7, Meşhurların nükteleri. — 8, Sahtekârsız memleket. — 9, Yedek parça. — 10, Bir dakika. — 11, Kapatma. — 12, Yepetaş (büyük cep kitabı. 2 lira). — 13, Sarı çizmeli Mehmet Ağa. — 14, Sosyete.

SOSYETE

Vatan Gazetesinde, nükte ve tebessümle çerçevelenmiş yazılarını zevkle okuduğunuz ve radyoda birbirinden güzel skeclerini daima neşeyle dinlediğiniz Adnan Veli Kanık'ın eseridir. AKBABA mizah yayınlarının 14 üncü kitabı.

Fiyatı 1 lira.

ÇIKTI!